

Làm Bạn Trai Tớ Một Ngày Nhé

Contents

Làm Bạn Trai Tớ Một Ngày Nhé	1
1. Chap 1	2
2. Chap 2	3
3. Chap 3	5
4. Chap 4	7
5. Chap 5	9
6. Chap 6	11
7. Chap 7	13
8. Chap 8	15
9. Chap 9	17
10. Chap 10	18
11. Chap 11	20
12. Chap 12	22
13. Chap 13	25
14. Chap 14	27
15. Chap 15	30
16. Chap 16	33
17. Chap 17	36
18. Chap 18	38
19. Chap 19 (Hoàn)	41

Làm Bạn Trai Tớ Một Ngày Nhé

Giới thiệu

Cô là một cô gái ngây thơ, nhưng cái ngày thay đổi số phận của mình làm cô quá bất ngờ. Đỉnh hôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-ban-trai-to-mot-ngay-nhe>

1. Chap 1

Chap I :

Hôm nay không khí ở ngoài trời có vẻ lạnh, sân trường có vẻ không sống động như mọi ngày. Ai ai cũng ngồi xoa xoa bàn tay gần như tê cứng của mình. Phương Anh bước lên lớp với vẻ ảm đạm. Cô vào lớp. Đặt chiếc cặp xuống bàn.

- Ê Heo. Làm gì mới sáng sớm bước và lớp mặt ị sự vậy? - Uyển Nhi (con bạn thân của P.A) chạy tới hỏi.

- Trời sao lạnh quá mày ơi - Phương Anh run cầm cập trả lời -

- Ừm cũng lạnh thật. Mà m biết gì chưa? Hôm nay tao nghe nói là khối mình có học sinh mới đấy. Con trai mày ơi. Nghe chúng nó đồn chưa gì thấy hoàn hảo rồi. Không biết có vào lớp mình không ta? - Uyển Nhi nói một tràng -

Phương Anh im lặng nhìn Uyển Nhi một hồi rồi trả lời:

- Bông à. Làm quá lên thế. Trăm nghe chưa bằng một thấy mà. - Cô vừa nói vừa lấy tập ra để trên bàn -

- Bình thường bà nghe trai đẹp tơm tớp lăm lăm mà - Uyển Nhi tròn mắt hỏi -

Phương Anh vểnh môi lên:

- Ừm thì tơm tớp. Nhưng giờ chưa thấy mặt lỗ lất nữa gặp hụi hẩng sao?

Cùng lúc đó, Khánh Linh và Bảo Ngọc từ ngoài cửa đi vào. Uyển Nhi lại tạy tới bắt đầu lại câu chuyện vừa mới kể P.Anh xong. Cô bé ấy chỉ biết nhìn con bạn mình và mỉm cười.

- Nè. Làm bài xong chưa? - Thế Nam (chàng trai ngồi cùng bàn với P.A) lên tiếng nói -

- Rồi. Giờ tui đang kiểm tra lại. - P.A cộc cằn đáp -

- Tui muốn tốt cho bạn này sao lúc nào cũng trả lời bằng cái giọng hách dịch đó là sao.

- Ừm cảm ơn - P.A nghenh mặt lên -

Cô xếp tập lại rồi bỏ qua đám bạn đang buôn chuyện của mình.

Thế Nam là một chàng trai con của tập đoàn lớn. Cậu ta mang khuôn mặt của thiên thần. Cũng không hẳn thế, vì nhìn trên khuôn mặt cậu ta có một điểm gì đó rất làm thu hút người khác. Cũng có thể tạm nói là cậu ta rất đẹp trai. Da trắng, môi hồng. Cậu ta là một học sinh giỏi của lớp và cũng là đội trưởng đội thể thao trong trường.

Còn Phương Anh cô bé có khuôn người nhỏ nhắn. Mắt to long lanh như một chú cún. Hàng lông mi dài và cong. Da trắng. Nhất là miệng của cô. Cô cứ hay chu mỏ khi để cầu xin một việc gì đó. Khi Phương Anh cười hiện lên miệng cô là hai hạt gạo sâu ời là sâu. Học lực cũng bình thường nói chung là ổn. Gia đình cũng khá giả. Cô không đẹp như Uyển Nhi hay Thảo My ở trong lớp. Nhưng sự dễ thương của cô có thể làm người khác dao động.

Uyển Nhi thì mang vẻ đẹp của thủy tinh. Mong manh rất dễ vỡ. Nhưng tính cách của cô hoàn toàn trái ngược. Cô giống P.A vậy. Rất loi nhoi và cô cũng rất nhiều chuyện nữa.

Thảo My là lớp trưởng của lớp. Có thể nói cô lớp trưởng này hoàn hảo về tất cả. Đẹp, giàu, giỏi.

- Ê ê. Học sinh mới vào rồi kìa - Con Hồng chạy vào lớp lang lang um sùm lên -

Cả lớp nghe thấy lời của con Hồng cứ nháo nhào cả lên chạy xuống xem mặt bạn học sinh mới này thế nào. Từ trong chiếc xe hơi đen hiệu Lexuc LS sang trọng, có một chàng trai bước xuống làm đám nữ sinh ngả gục. Phương Anh chưa nhìn rõ mặt anh ta nhưng nhìn xung quanh cứ xốn xáo lên làm cô tò mò thêm bước vào đám đông ấy. Cô bước vào bỗng có một bàn tay kéo lại. Phương Anh ngạc nhiên quay ra sau:

- Đứng vào đó. Đám nữ sinh cứ như thế thì sẽ có vài người bị thương mất - Thế Nam nhìn xung quanh rồi nói -

Tự nhiên đám nữ sinh dần dần ra khỏi chỗ của Thế Nam và Phương Anh đang đứng. Rồi bỗng dưng có một người phụ nữ. Dáng vóc cũng sang trọng. Tóc uốn xõa ngang vai từ từ bước tới chỗ của Thế Nam đang đứng:

- Nè. Nhớ chăm sóc cho cháu đấy nhé. Chị gửi nó vào trường này cũng là vì có em học chung ở đây đấy.

Thế Nam nở một nụ cười tỏa nắng rồi đáp lại một cách nhẹ nhàng:

- Dạ chị

Đám nữ sinh lại thêm một lần shock thêm lần nữa. Vì anh chàng này lại là họ hàng của nhau. Cứ nhìn người phụ nữ ấy. Phương Anh quên mất người cô đang tò mò ấy là ai. Cô quay lại thì thấy một chàng trai để mái ngố màu he che khuất trán. Da thì không trắng bằng Thế Nam nhưng cũng đủ xài. Chàng trai này đeo mắt kiếng. Mũi thẳng. Nếu nhìn kĩ thì thấy anh chàng này hơi móm. Nhưng sự móm nhẹ đó làm miệng của anh chàng trai này rất dễ thương. Dáng người cao, không ốm lấm. Đang mặc đồng phục của trường. Hai tay thì nhét vào túi. Nói chung nhìn chàng trai này ngoại hình có vẻ hoàn hảo cả rồi. Nên đám nữ sinh mới sốt lên sốt xuống như thế. Phương Anh nhìn chằm chằm không hề nháy mắt.

- Nhìn đủ rồi. Lên lớp trước khi đám đông ấy kéo ủa lên - Thế Nam lại lần nữa kéo người Phương Anh đi -

- Cậu ta là quen cậu à - Phương Anh hỏi -

- Ừm

- Cậu ta có học lớp mình không? - P.A tiếp tục hỏi -

- Có. Thôi đừng hỏi nữa cô ơi. Lát nữa là biết à. - Thế Nam đáp -

2. Chap 2

Bị Thế Nam kéo lên lớp trước... Cái lớp vắng hoe không có một ai cả trừ hai con người mới kéo nhau lên lớp. Nhìn xuống dưới bọn họ vẫn nháo nhào cả lên. Phương Anh thở dài một cái rồi nằm dài ra bàn ngủ.

- Sao cô ngủ giờ này?

- Bị con người nào lạnh chanh kéo lên đây trước giờ không có gì làm thì ngủ chứ sao?? - Phương Anh lằm bằm -

Chừng khoảng 5'. Uyển Nhi chạy vào đẩy đẩy vai của Phương Anh.

- Này này. Giờ còn ngủ.

- Gì thế? - Phương Anh mắt to mắt nhỏ hỏi -

- Cậu ấy học lớp mình đó - Uyển Nhi nhảy lên vì sung sướng -

- Tớ biết rồi Bông à.

Cũng lúc đó, anh chàng học sinh mới đi vào lớp. Còn đám nữ sinh thì bị bảo vệ bắt đi vào lớp vì đã tới giờ học. Anh ta ngồi theo ý của GVCN. Cậu ấy ngồi ngang bàn của Thế Nam và Phương Anh. Là có nghĩa cậu ấy ngồi chung bàn với lớp trưởng Thảo My. Lần đầu tiên được nhìn kĩ con mặt ưu tú ấy. Cảm xúc của Phương Anh cũng không thể nói nên lời. Con người cô cứng đờ lại. Im lặng cho đến khi cô chủ nhiệm vào.

- Có học sinh mới đẹp trai như vậy mà Thảo My đâu rồi trời? - Uyển Nhi quay xuống thì thầm với P.A -

Cô nhếch vai lên với ý là không biết. Khi cô chủ nhiệm vào đi theo sau cô là lớp trưởng Thảo My. - Giờ mới thấy nó. Không biết tiếp theo là cảnh gì nữa đây. - Uyển Nhi lo chơi quay xuống nói tiếp -

- Chịu. - P.Anh nói -

- Em xuống chỗ ngồi đi. - Cô giáo chủ nhiệm nói với lớp trưởng -

- Dạạạ - Thảo My ngọt xớt trả lời -

- Biết ngay mà - U.Nhi nói bằng giọng khinh khỉnh -

Thảo My nghe thấy liền liếc U.Nhi và P.Anh một cái dài rồi đi vào chỗ. Cô liền đổi cách nhìn và quay sang nói một cách nhẹ nhàng:

- Chào bạn. Mình tên là Thảo My. Là lớp trưởng. Rất vui được làm quen với bạn ạ.

D.Gia nghe thấy nhưng cậu ấy giả bộ làm lơ. Không thèm trả lời, cũng không thèm nhìn qua làm cô lớp trưởng tức không thể nói nên lời. Uyển Nhi thấy thế liền cười to lên. Rồi cũng bị T.My liếc xéo ột cái rồi mới im.

* rengggg....* Sau những tiết học mệt mỏi. Tiếng chuông " hồi sinh " rồi cuộc cũng reo lên. Thế Nam lại đập vai D.Gia một cái rồi cười nói:

- Ô thằng cháu. Hôm nay nhìn cậu mà làm mặt lạnh luôn ha. Gan thế?

- Cháu từ xưa đến giờ vậy mà - D.Gia cười mỉm -

Khi thấy D.Gia cười, P.Anh có vẻ thêm xao động. Trong nụ cười ấy, lộ ra chiếc răng khểnh, chiếc răng duyên mà cậu ấy giấu sau bộ mặt lạnh lùng vô cảm ấy.

- Nè. Đi ăn. Đói chết quá - Uyển Nhi đập mạnh làm P.Anh tỉnh giấc mộng -

- À.. Ờ..Ừ. - P.Anh lắp bắp trả lời -

- Đi ăn trưa với cậu luôn đi. - Thế Nam kéo D.Gia - * quay sang nói với P.Anh * Đi với tụi tớ nè.

Canteen

- Mấy cậu ăn gì mình đi mua - Thế Nam hỏi -

- Gì cũng được - U.Nhi và P.Anh đồng thanh đáp -

Nhìn xuống D.Gia cậu ấy cũng gật đầu y vậy.

5p sau. Thế Nam quay lại với một mâm đồ ăn trên tay.

- A.. Cậu đi lâu quá. Sắp chết đói rồi đây - P.Anh ôm bụng than vãn -

Đưa cho P.Anh một hộp Sushi. Một món mà cô ấy rất thích. Nhận lấy và kèm theo một câu " cảm ơn " rồi cô ấy cúi xuống ăn một cách ngon lành. Còn U.Nhi do ngồi đối diện với D.Gia nên cậu ấy ăn rất từ tốn mặc dù bụng cô ấy đã đói meo. Thế Nam cứ nhìn P.Anh ăn mà cười mãi. Rồi cả D.Gia, U.Nhi cũng chuyển sang nhìn cô ấy. Cảm thấy có cảm giác gì đó thật khó chịu nó ngược lên nhìn:

- Ao ông ăn i (Sao không ăn đi ?)- Do đang ngậm 2, 3 cục Sushi trong miệng nên cô ấy không nói rõ hơn được -

Rồi D.Gia đứng dậy, nhếch môi một cái rồi bỏ đi.

- Không ăn nữa à. - Thế Nam quay lại hỏi -

- Cậu ăn đi. Con lên lớp trước - D.Gia lạnh lùng nói -

P.Anh bỗng nhớ lại là cô đang ngồi với người mà mình đang chiêm ngưỡng và giữ duyên dáng trước mặt cả sáng nay. Vì đói cô đã quên và ăn mà không để ý tới người khác.

P.Anh đập đập vào cổ mình vì nghẹn... Thế Nam vội đưa ly sữa cho nó.

- Ai biểu ăn ghê quá. Nghẹn là phải - Thế Nam đứng dậy rồi bỏ đi lấy khăn giấy cho P.Anh -

Còn P.Anh thì gục đầu xuống bàn và than vãn:

- Quê quá. Từ sáng giờ hiền bấy nhiêu thì giờ quê bấy nhiêu.

- Haha... - U.Nhi chỉ biết ôm bụng cười thật to -

Rồi một lúc sau 3 người họ cũng đi vào lớp. Còn P.Anh thì không dám nhìn mặt cậu ấy nữa. Trong giờ học cứ quay sang cửa sổ và nhớ lại phút giây nhục nhã ấy.

3. Chap 3

Thời gian cứ thế trôi qua, cái lạnh dần dần cũng hết. Và cũng đã một tuần D.Gia học ở ngôi trường đặc biệt này. Càng ngày các cô gái trong trường cũng dần dần đổ vì D.Gia. Cũng đã có nhiều thư tình được gửi tới cho anh chàng này. Nhưng đều bị D.Gia ném vào sọt rác. Thấy thế, P.Anh không dám ngỏ lời. Sợ sẽ giống như các cô gái kia.

Hôm nay, lớp 11a1 của P.Anh được nghỉ 2 tiết đầu vì giáo viên bận.

- Đi lên sân thượng hóng mát với cậu không? - Thế Nam vỗ vai D.Gia -

- Ừm - D.Gia gật đầu -

Thế Nam đi trước, D.Gia đi sau để khỏi chú ý. Khi D.Gia đi ra cửa vô tình đụng trúng người Thảo My. Nhưng cậu ấy không nói gì rồi bỏ đi. Thảo My cầm tay D.Gia lại hỏi:

- Cậu đi đâu đấy? Cô dặn không được ra khỏi lớp cơ mà

- Ra đây chút. - D.Gia rút tay ra và cứ thế mà đi -

Trên sân thượng, hai chàng trai đang nằm nằm hóng những đợt gió mùa mới vừa đi qua.

* Let it go, let it go

Can't hold you back anymore *

Nhạc chuông điện thoại của Thế Nam reo lên. Làm P.Anh đang ngủ cũng thức dậy bực mình vì tiếng chuông reo này.

- Aishiii.. Thằng này đi đâu mà để nhạc chuông inh ỏi thế kia... -P.Anh nhăn nhó -

Nhạc chuông vẫn reo, cô ngồi dậy ngược nhìn xung quanh mà không thấy đâu.

- Này. T.Nam đâu rồi? - Cô kêu kêu hỏi U.Nhi -

Mặt nhỏ vẫn chăm chú vào cái điện thoại xua xua tay trả lời:

- Nãy nghe nói Nam với D.Gia rủ nhau lên sân thượng ấy

Cô tính mặc kệ nhưng nhạc chuông cứ reo inh ỏi. Cô nghĩ chắc có việc quan trọng nên mới gọi nhiều như thế. Cô cầm điện thoại và đi lên sân thượng.

- Cái thằng cha này. Chỉ được tài phá giấc ngủ của mình. - Vừa đi cô vừa lầm bầm -

Tính mở cửa sân thượng ra thì cô nghe tiếng nói của T.Nam:

- Thích ai chưa?

- Cậu nói vậy là sao?

- Thì cậu hỏi có tình cảm với ai chưa? U.Nhi hay là P.Anh? - Nói xong T.Nam cười lớn -

- Thôi cậu ơi. U.Nhi đẹp thì có đẹp. Còn P.Anh con chả thích được. Người gì vô tư thấy ớn. Vừa dữ vừa nói nhiều. Thà thích T.My hơn ấy. - D.Gia nói bằng giọng khinh bỉ -

- Nếu P.Anh thích con thì sao?

D.Gia quay sang rồi nói:

- Con không thèm. Cho cậu đấy. Người như P.Anh con không hứng thú. À. Nói với cô ấy vào lớp đừng nhìn con nữa. Con không thích. Vô duyên thấy ớn.

Nghe những lời do chính người mình để ý bấy lâu nay nói như vậy. Trái tim P.Anh ghen ngào. Nước mắt cô cũng không biết đã rơi khi nào. Bỗng có tiếng nhạc chuông điện thoại của T.Nam reo lên. Làm cho D.Gia và T.Nam nghe có người liền đi lại.

- Phương Anh - T.Nam nói -

Cô ấy không muốn cho người khác thấy mình khóc. Cô cúi mặt xuống mái tóc hơi quăn che hết khuôn mặt và đưa chiếc điện thoại ra:

- Nãy giờ có ai gọi cậu nè - P.Anh nói bằng giọng bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được tiếng nấc trong đây -

T.Nam đưa tay ra lấy chiếc điện thoại rồi P.Anh quay lưng lại bỏ đi thật nhanh.

- Này. Phương Anh - Thế Nam kêu -

Cô vẫn không hề quay lại. Cô cứ thế bỏ đi vào lớp.

- Alo - Thế Nam gấp gấp trả lời -

- Alo mẹ nè con. Nãy giờ làm gì mà không trả lời điện thoại

- Con quên điện thoại trong lớp. Có gì không mẹ?

- À. Mẹ mở có mở party chúc mừng kế hoạch thành công của ba con. Nhớ lát nói D.Gia đi nha. Hôm nay chắc con về sớm chứ?

- Dạ. Hôm nay con về sớm. Thôi con cúp máy nha mẹ.

Còn phần P.Anh. Cô chạy về lớp ôm sách vở đi về.

- Xin dùm tớ. Hôm nay tớ mệt. Về trước đây - Cô nói U.Nhi xong lạnh lùng chạy ta khỏi lớp -

T.Nam chạy vào lớp còn D.Gia từ từ đi phía sau. Thấy bàn không có P.Anh và cả cặp cô ấy. T.Nam hỏi U.Nhi:

- Phương Anh đâu?

- Về rồi. Mà mấy người mắc cười ghê nha. Đầu tiên P.Anh đem điện thoại lên cho cậu. Tự nhiên sau đó cúi mặt xuống vào lớp ôm sách vở đi về - U.Nhi vừa nói vừa quay xuống căn nhà -

Nghe nói thế, T.Nam vội chạy ra sân trường nhưng vắng bóng. Trong suốt giờ học, cậu ngồi lo lắng cho cô. Cứ quay sang nhìn chỗ cô ấy rồi quay sang nhìn ra cửa sổ. Rồi nhìn cái điện thoại. Cậu cứ vô thức nhìn như thế. Còn P.Anh thực ra ấy chưa có về. Cô ấy ngồi sau bãi cỏ ngay sân trường rồi khóc nức lên:

- Đúng rồi. Tớ là một đứa con gái vô duyên. Không có quyền thích cậu. Tớ không có ưu điểm nào cả. Xấu xí, bình thường, học dở nên cậu chê trách tớ. Tớ đã không dám thổ lộ tình cảm như mấy đứa khác. Nên tớ đã giấu nó.

Càng nói cô ấy lại càng khóc to hơn...

Trên lớp, cô giáo vừa bước vào.. Nhìn xung quanh.

- Ủa? P.Anh đâu rồi T.Nam?

Thế Nam đang lo lắng nên không nghe cô giáo hỏi gì. Đến khi U.Nhi gõ gõ bàn thì T.Nam mới tỉnh ra, cậu ngược lên:

- Dạ.. Dạ. P.Anh hôm nay mệt nên xin về sớm rồi.

- Ừm. Chúng ta lấy sách vở ra học nhé - Cô giáo nhẹ nhàng nói -

- À. Thảo My em với bạn bên cạnh lên phòng lấy dụng cụ thí nghiệm cho cô nhé.

Thấy mình được đi với D.Gia nên vui vẻ cười và đi. Còn D.Gia thực sự không muốn đi nhưng đã bị Thảo My cầm tay kéo đi

- Này. Ai muốn cô kéo tay tôi đi thế - D.Gia dặt tay ra quát -

- Cô nhờ. Chả lẽ anh đứng lên trống trả. Đi đi. Trước khi chưa muốn die. - T.My nhẹ nhàng nói rồi đi lên phòng thí nghiệm -

Bãi cỏ chỗ P.Anh đang ngồi gần ngay phòng thí nghiệm. Nghe có người tới. Cô ấy liền đứng dậy đứng sau bức tường gần cửa sổ ở phòng thí nghiệm. Còn T.My đang với cái mâm ở trên cao thấy D.Gia đang đứng gần mình cô đã cố tính ngã vào người cậu ấy. Tay vô tình đập vào cái bàn thủy tinh đã bị vỡ gần đây. Tay T.My tuôn ra rất nhiều máu. Cô bị xủ rồi tụt vào lòng D.Gia. Thấy máu chảy ra rất nhiều. D.Gia gấp quá đã bế cô ấy lên đi vào phòng y tế. Để lại P.Anh người đã chứng kiến hết cảnh ấy. Cô chỉ biết ngồi bệt xuống. Nước mắt lại rơi. Nhớ cách đây 4 ngày. P.Anh bị đau bụng và đã ngồi bệt xuống cầu thang. D.Gia đi ngang qua im lặng và bỏ đi. Để lát sau Thế Nam và Uyên Nhi phải chạy lên đỡ cậu ấy. Nước mắt cậu ấy rơi rất nhiều. Rồi cô ấy tự đập vào tim mình và nói:

- Nín đi. Cậu ấy đâu phải là của mày!!!!

4. Chap 4

Sau một hồi lang thang ở ngoài đường, rốt cuộc cô cũng chịu về nhà.

- Con chào ba mẹ - P.Anh nói bằng giọng mệt mỏi -

- Ừm con. Hôm nay con mệt à? - Mẹ cô ngạc nhiên khi thấy con gái nói bằng giọng mệt mỏi -

- Dạ không.

- Con lên thay đồ đi. Lát đi dự tiệc với ba mẹ - Ba cô lên tiếng -

Cô quay lại nhìn ba mẹ và nói:

- Hôm nay con hơi mệt. Con không đi đâu.

- Ta nói con đi là con đi - Ba nó quát lớn -

- Thôi, con đi nha. Lên lầu thay đồ đi - Bà mẹ dịu giọng -

- Haiz. Dạ - Cô cúi thủi bước lên phòng -

Ba mẹ cô nhìn cô lên phòng mà thở dài:

- Sao ta dám đi khi để lại đứa con gái này.

Còn bà mẹ nuốt nước mắt khi nhìn đứa con tội nghiệp.

Một hồi sau, cô bước xuống. Cô mang một bộ váy trắng có hoa đỏ nhỏ. Bèo ngay ngực, váy xòe trên gối làm lộ đôi chân trắng nõn. Tóc nâu màu hạt dẻ uốn đuôi được xoa ra kèm theo một chiếc bươm có một cái nơ màu trắng. Nhìn cô mang bộ váy mà tựa như một thiên thần. Cô bước xuống nhà với vẻ mặt không được như hằng ngày.

- Hôm nay con cứ sao vậy? - Ba mẹ cứ lo lắng hỏi -

- Không sao mà. Con bình thường - P.Anh gặng cười -

oOo

Tại biệt thự nhà họ Tôn.

Hôm nay, khách mời cũng không đông. Chỉ có vài người bạn của ba mẹ. Dương Gia đã có mặt tại đây rồi. Hôm nay anh mặc một bộ đồ vest tôn lên vẻ đẹp lạnh lùng, cộng thêm cặp mắt kiếng anh đang đeo làm tôn lên vẻ lịch lãm của một chàng trai có sắc đẹp tuần tú. Còn Thế Nam hôm nay mang quần jean ống túm, áo thun ở trong còn bên ngoài là chiếc áo sơ mi caro đỏ. Khác với D.Gia hôm nay cậu mặc thật bụi bặm. Hôm nay, có cả mẹ D.Gia nữa. Hai gia đình đang ngồi ngay phòng khác nói chuyện rất vui vẻ.

- Này - Ba P.Anh đứng ngoài cửa nói -

Ba mẹ Thế Nam nhìn ra và đứng dậy cười. Cả mẹ của Thế Nam cũng đứng dậy chào.

- Vào đây đi. - Ông Tôn Ninh (ba của Thế Nam) nói -

Cả hai người họ ngồi xuống, làm không khí thêm vui vẻ.

- Ủa? Cô con gái xinh đẹp của ông bà đâu? - Bà Dương Thục (mẹ của Thế Nam hỏi -

- Dạ. Con chào mọi người - Phương Anh bước vào -

Cô khẽ nở nụ cười làm lộ thêm 2 hạt gạo sâu ở bên miệng. Thế Nam và D.Gia ngạc nhiên nhìn nhau.

- Trời. Càng lớn càng xinh đẹp đấy con ạ - Bà Quế Anh (mẹ của D.Gia) -

- Vào đây ngồi đi con

Cô đi vào ngồi cạnh mẹ, cô ngồi đối diện với Dương Gia. Nhưng cô ấy không nhìn. Cô sợ khi nhìn khuôn mặt ấy cô sẽ rung động thêm lần nữa.

- Con dâu của ta ngày càng xinh ha. - Ông Tôn Ninh nói -

- Dạ. Con dâu? - Cô tròn mắt nhìn -

- Ủa? Ba mẹ chưa nói con câu nào à? Tuần sau là lễ đính hôn của con và Thế Nam đấy. Khi con đủ tuổi sẽ kết hôn. - Ông Tôn Ninh ôn tồn nói -

Cô quay sang ba mẹ.

- Mẹ, vậy là sao? Đính hôn? Kết hôn? Vậy là sao chứ?

Ba mẹ cô vẫn im lặng không nói gì. Cô quá ngạc nhiên liền bỏ chạy ra ngoài.

- Phương Anh - Mẹ cô kêu với -

Thế Nam liền đứng dậy chạy theo P.Anh. Còn D.Gia cũng đứng dậy đi ra ngoài.

- Ủa? Chưa nói với cháu à? - Ông Tôn Ninh hỏi ba mẹ của P.Anh -

- Chưa dám nói, nó còn quá nhỏ - Ba P.Anh trả lời -

Hai bên đều thở dài một tiếng rồi chìm trong im lặng.

__oOo__

- Này cậu sao thế? - Thế Nam cầm tay P.Anh kéo lại -

- Cái này là sao? Đính hôn? Kết hôn? Là sao hả - Phương Anh đưa đôi mắt ướt đẫm nước mắt lên nhìn T.Nam -

- Tổ cũng mới biết. - Rồi Thế Nam ôm P.Anh vào lòng -

Con người anh đủ lớn để ôm trọn con người nhỏ bé kia vào.

- Tổ thích cậu. Sự thật. Tổ thích cậu rất nhiều đấy P.Anh à.

Phương Anh cứng đờ. Con người cô thả lỏng. Cô không trả lời. Cô chỉ biết khóc cho cuộc đời của mình. Đứng từ xa, Dương Gia đã nghe tất cả.

- Đính hôn? Kết hôn? Người lớn giờ xếp đặt hết ư? Con bé này sẽ làm cô mình ư?

Anh nhìn con người nhỏ bé đang khóc kia. Nước mắt làm cô bé ấy đẹp lạ thường.

__oOo__

Thế Nam đã đưa cô ra xe để ba mẹ chở cô về. Anh đi đến cái ghế gỗ cạnh hồ bơi thở dài và nhìn lên bầu trời. D.Gia đi tới ngồi cạnh và nói:

- Khi nào cô ấy chuyển về nhà cậu sống?

- Tuần sau.

- Ba ngày nữa thôi à.

- Có lẽ vậy.

__oOo__

Vừa về tới nhà cô liền đi lên phòng. Mẹ thấy cô con gái như thế liền đi lên an ủi.

* cốc..cốc *

- Con gái à. Mẹ vào được chứ?

- Dạ - Cô yếu xìu trả lời -

Mẹ cô đi tới ngồi cạnh cô cầm tay cô lên và nói:

- Mẹ xin lỗi con gái.

Cô quay sang nhìn mẹ. Mẹ cô vuốt tóc cô và nói:

- Ba mẹ tuần sau phải đi qua Mỹ rồi.

Lại thêm một lần ngạc nhiên. Cô mở to mắt lên nhìn mẹ.

- Sau này lớn con sẽ hiểu. Ông bà nhà họ Tôn sẽ tốt với con thôi.

Cô im lặng và khóc nức lên. Tối hôm đó, cô đã ở trong vòng tay của mẹ cô và khóc. Rồi cô ngủ thiếp đi dưới sự vuốt ve của mẹ. Mẹ cô nhìn đứa con gái mình và chỉ nói một câu:

- Mẹ xin lỗi

5. Chap 5

Phương Anh đi tới trường với vẻ mệt mỏi, khuôn mặt sưng lên vì khóc tối qua. Cô bước vào cổng trường:

- Đây.. Đây - Uyên Nhi dừng từ xa kêu-

Nhưng Phương Anh không hề nghe thấy, cô vẫn bước đi. Cho tới khi Uyên Nhi chạy gần tới chỗ của cô, thở hổn hển.

- Kêu... Kêu này giờ sao..sao không nghe vậy?

- Xin lỗi. Tớ không nghe thấy.

- Sao vậy? Sao mặt ỉu xìu vậy bây?

Cô im lặng không trả lời, Uyên Nhi thấy làm lạ nên gắng hỏi. P.Anh nhìn cô một hồi lâu rồi thều thào nói:

- Tớ... Tớ chuẩn bị đính hôn.

- WTF? Đính hôn? Cậu đùa à? - Uyên Nhi ngạc nhiên nói to -

- Cậu nói nhỏ thôi. Tớ đính hôn với Thế Nam. Sau này ra trường tớ sẽ lấy cậu ấy.

Một tin shock nữa lại đến với Uyên Nhi. Cậu ấy ngồi bệt xuống.

- Là thật hả trời? Một buổi sáng mà hai ba cái tin shock lần lượt tới thế này?

P.Anh im lặng rồi rảo bước vào lớp. Thật sự cô không muốn vào lớp lúc này. Lại càng không muốn đối diện với Thế Nam và cả Dương Gia. Cô đứng lý trước cửa lớp, im lặng nhìn vào:

- Cậu vào lớp đi. Có gì đâu. Biết đâu được sau 2 năm nữa có cái gì đó sẽ thay đổi được vận mệnh của cậu thì sao?

Nói xong, U.Nhi kéo tay P.Anh vào lớp. Cô chần chừ tới chỗ mình. Trong khi Thế Nam đang nói chuyện với D.Gia... Cả hai thấy cô vào đều quay sang nhìn cô làm cô có cảm giác khó chịu. Nguyên buổi học hôm nay, cô đều im lặng và nằm gục xuống bàn. D.Gia nhìn P.Anh mà cảm thấy tội lỗi. D.Gia thỉnh thoảng cũng liếc qua P.Anh. Cái con người suốt ngày luyên thuyên không ngừng nghỉ mà bây giờ lại nằm im thính thít thế kia. Có lẽ cái hôm nay cái sự phiền phức ấy không xuất hiện làm D.Gia thấy khó chịu và thấy thiếu thiếu cái gì đó. Anh đã quen với một cô gái ngây thơ, dễ mến và "nói nhiều", hay gây phiền phức cho P.Anh chứ không phải một cô gái ủ rũ, rụt rè với ánh sáng như thế. Trong lòng của D.Gia cảm thấy có gì đó đặc biệt? Một thứ mà không thể diễn tả thành lời.

Giờ ra chơi cũng đến sau sau suốt 4 tiết học mệt mỏi ấy, ai cũng làm việc riêng của mình. Còn riêng cô gái ấy vẫn nằm lì ngay bàn mặc cho U.Nhi tới nài nỉ đi ăn trưa. Một lát sau, P.Anh đứng dậy và bỏ ra sau trường. Cô đi ra chiếc ghế đặt cạnh phòng thí nghiệm. Cái chỗ mà ngày xưa cô đã khóc vì ai đó.

IM LẶNG vẫn là cái biểu hiện trên khuôn mặt dễ thương có hạt gạo của cô ấy như ngày nào.

- Này. Không ăn trưa à - Một giọng nói lạnh lùng -

Cô nhìn lên bằng ánh nhìn mệt mỏi, chỉ 1s sau đó, ánh mắt ấy được chuyển bằng ngạc nhiên.

- Dương Gia.. - Cô thốt lên -

- Sao. Tôi chứ phải anh Hàn Quốc nào đâu mà ngạc nhiên thế?

- Cậu.. Cậu ra đây làm gì?

- Đi dạo. Nhưng thấy cục thịt nào ngồi đây nên tôi tò mò lại hỏi thử thôi.

P.Anh cúi mặt xuống, cô sợ khi nhìn anh thì trái tim cô lại rung động. D.Gia ngồi xuống cạnh cô, trái tim của Phương Anh thì ngày càng đập mạnh.

- Cô dính hôn với cậu của tôi. Vậy tôi phải gọi cô là cô à?

"Đính hôn".. Phải hai từ đấy. Đã làm trái tim cô tan nát thêm một lần nữa. Cô ngược lên nhìn bằng ánh mắt tức giận.

- Xin anh đấy. Xin anh đừng ra đây phá tôi.

- Cô không thích Thế Nam à?

Phương Anh không trả lời, chỉ lắc đầu.

- Anh ấy là người hoàn hảo mà?

- Đúng. Vì anh ấy là người hoàn hảo nên anh ấy không dành cho tôi.

Dương Gia hoàn toàn im lặng trước câu nói ấy "phải, vì anh ấy hoàn hảo nên anh ấy không dành cho tôi".. Càng ngày anh cảm thấy cô gái phiền phức này thật sự không bình thường chút nào. Và hình như anh cảm thấy có một chút tiếc tiếc gì đấy. Phương Anh nhìn sang Dương Gia một ánh mắt buồn da diết. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú ấy. Làm cho người đó cũng phải sợ.

- Làm gì nhìn tôi dữ vậy?

Cô chỉ mỉm cười cứ không trả lời.

- Cái mặt phiền phức của cô đâu rồi? Giờ thay vào khuôn mặt ủ rũ vậy?

- Phiền phức? Ừ. Tôi biết chắc thời gian qua tôi đã làm anh rất khó chịu. Giờ thì hết rồi. - Cô cúi xuống trả lời, cái chân thì đưa qua đưa lại -

- Mấy ngày nữa cô về nhà Thế Nam?

- 3 ngày tính luôn ngày hôm nay.

Cùng lúc đó, tiếng chuông vào lớp reo lên. D.Gia đi sau P.Anh vào lớp. Nhìn thấy vậy tụi nó cứ bàn tán xôn xao cả lên. Cô cứ bỏ ngoài tai những lời bàn tán ấy và tiếp tục "công việc" của mình là nằm xuống và ủ rũ tiếp.

- Này. Cậu không sao chứ? Ủ rủ mãi thế?

Cô xua xua tay với ý là không sao.

__oOo__

Giờ ra về cũng tới, cô đợi tất cả ra khỏi lớp thì cô mới mang cặp đi ra. Thật sự bây giờ cô không hợp với những cảnh chen chúc. Hôm nay, U.Nhi có việc bận nên đã về từ tiết trước. Hành lang lớp bây giờ vắng hoe. Cô vừa ra tới cầu thang thì bị một bóng đen kéo lại. Bóng đen ấy kéo cô áp vào tường. Hai tay chặn ngay vai. Cô giật mình nhìn lên:

- Thế Nam. Cậu làm cái trò gì vậy?

- Tại sao? Từ khi nào cậu mất cả nụ cười như thế vậy? Suốt ngày ủ rủ? Từ tối qua phải không? Tớ đâu ép cậu phải lấy tớ. Xin cậu đừng làm tớ lo như thế được không hả?

Khuôn mặt điển trai không một vết nhược điểm ấy gần sát khuôn mặt của cô, gần mà được tính bằng "centimet" thôi. Cô cúi mặt xuống để tránh ánh mắt đang tức giận ấy. Thế Nam đẩy cằm của P.Anh lên. Nói bằng giọng dịu dàng:

- Tớ yêu cậu thật mà. Mở trái tim với tớ đi.

Người Thế Nam thả lỏng ra. P.Anh thấy thế đẩy người Thế Nam ra và bỏ chạy. Cô chạy trong hai hàng nước mắt.

- Tại sao lại là tớ?

6. Chap 6

Sau khi chạy ra khỏi sân trường, cô lang thang bước đi. Thật sự, bây giờ cô không biết đi đâu. Nhà thì chẳng muốn về. Cô đi lang thang qua những con phố tập nập người qua. Một lát sau, khi cô đang đi qua một con phố vắng. Bị một đám đông chặn lại lôi vào một con hẻm. Còn một người từ khi ra về tới giờ luôn đi theo cô mà chỉ vì một ý sơ xuất mà bây giờ cô đã biến mất. Người đó cuống cuồng đi tìm cô:

- Buông ra - Cô vùng vẫy trong sự đau đớn của một chàng trai đang nắm cổ tay cô lôi theo -

Đến một đường hẻm, có một đám đang đứng đó. Nhìn sơ thì có lẽ là 3 đứa con gái. Có một tiếng nói nữ vang lên:

- Đúng là nó chứ?

- Đúng - Chàng thanh niên đang lôi cô trả lời bằng một cái giọng ồm ồm -

- Tiến đây. Về đi.

Ném cô ngồi xuống với người đầy dây trói rồi bỏ đi.

- Ngược mặt lên coi - Nó nói giọng chua chát và hất cái mặt của P.Anh lên -

- Thu Hà - Cô ngạc nhiên nói -

- Đúng tao đây

Thu Hà là học sinh lớp bên và cô đem lòng yêu Thế Nam từ lâu. Chuyện đó thì trong trường ai cũng biết. Còn một việc khiến P.Anh shock hơn nữa là đằng sau ấy có cả Thảo My. Lớp trưởng xinh đẹp lớp cô, đang nhìn cô bằng ánh mắt phẫn nộ.

- Cái thể loại con gái như mày thì phải xem lại. Cua một lúc hai ba thằng. Bộ mày thèm trai lắm hả? - Thu Hà chua chát nói -

“ THÈM TRAI ”. Cuộc đời P.Anh ghét nhất hai chữ đó. Mà giờ bị “ phang ” vào mặt một cách không thương tiếc.

- Tở ra yếu đuối để T.Nam đi theo đỡ dành lo lắng. Tở ra đáng thương để D.Gia đi theo an ủi. Mà không biết nhục hả?

Thì ra sự việc ở chiếc ghế cạnh phòng thí nghiệm và cả ngay cầu thanh mới ban nãy đều bị chúng nó nhìn thấy.

- Nhục quá không trả lời được à?

Cô ngược lên bằng ánh mắt khinh bỉ. Rồi lạnh giọng nói:

- Cô nghĩ ai cũng như cô à?

Sau khi nghe câu đó xong, Thu Hà tức điên người liền tát cho P.Anh một bạt tay thật mạnh. Do người P.Anh đã bị trời nên cô không thể nhúc nhích. Thấy thế, cái người mà hay đi theo Thu Hà cũng bay vào đánh. Hai người đánh túi bụi. Đập, tát, xé áo, vầy tóc,... Thảo My đứng sau một phần sợ hãi còn một phần thì vui mừng vì cái con đồi thủ của mình đang bị dày vò. Chiếc áo trắng và chiếc váy caro đỏ đều bị xé. Chiếc áo trắng ấy bị xé đến nỗi thấy xuyên cả áo trong. P.Anh nhục nhã ôm lại.

- DỪNG LẠI - Một chàng trai chạy tới -

Anh nhìn cảnh tượng P.Anh bị như vậy. Anh không khỏi tức giận. Nhìn ra sau thì thấy Thảo My. Cô đang nhìn D.Gia bằng ánh mắt sợ hãi.

- Tại sao cô dám.

- Em.. Em - Cô lắp bắp trả lời -

- Dương Gia à.. Tại con này nó đề tiện nên tụi em chơi giỡn với nó chút thôi.

Anh đi lại chỗ của Thu Hà. Tát ột bạt tay:

- Tôi tát dùm Phương Anh.

Thu Hà ôm mặt tức giận còn Thảo My sợ hãi kéo Thu Hà đi. Anh vội vã ngồi xuống tháo dây cho Phương Anh, chiếc áo trắng đã bị xé rách đến nỗi thấy cả làn da trắng nõn, chiếc váy cũng toạc ra một đường. Cô chỉ biết ôm chiếc áo lại run run. Cô run vì lạnh và sợ hãi. Mái tóc xoăn đáng yêu ngày nào cũng bị chúng nó vò cho rối xù lên. Anh cởi chiếc áo khoác trong chiếc đồng phục nam sinh ra và khoác lên cho cô. Cô vẫn run... Môi tái nhợt và rướm đỏ vì máu. Khuôn mặt thì bị trầy trụa.

- Không sao chứ? - D.Gia ngồi xuống cạnh cô -

Cô vẫn ôm chiếc áo trắng ấy và nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi. Anh ôm và nói.

- Có tôi ở đây rồi.

Một lát sau, khi cô đã bình tĩnh được đôi chút, anh đỡ cô đứng dậy.

- Tôi về được - Cô run run nói -

- Cô về với bộ dạng này. Với chiếc áo trắng phong phanh và chiếc váy mới bị xé à.

Cô im lặng, thực ra nếu cô về với bộ dạng như thế này thì ba mẹ sẽ làm ầm lên mất.

- Thật sự tôi không muốn về nhà - Cô thều thào nói -

- Tôi không muốn ba mẹ tôi thấy bộ dạng này rồi làm ầm lên nữa.

- Để tôi đưa cô về nhà tôi. Đẳng nào mai cũng được nghỉ. Cô cứ ở đó cho đến khi vết thương hết bầm đi.

Phương Anh ngược lên nhìn anh với hai đôi mắt ướt đầm vì nước mắt.

- Thôi khỏi đi. Tôi làm sao ở nhà anh được. Đưa tôi đi đâu đó vài bữa hoặc qua nhà Uyên Nhi cũng được.

- Với bộ dạng này?

Cô ngẩng đi ngẩng lại cũng thấy có lý. Cô cúi xuống mặt xuống, thốt ra một câu nói lạnh lùng:

- Vậy anh làm bạn trai tôi nhé? Chỉ ba ngày thôi?

Mái tóc dài ấy che khuôn mặt nhỏ bé đang ngại ngùng đang mở lời ấy.

- Nếu anh không đồng ý thì thôi vậy?

Bây giờ, D.Gia anh mới hiểu ra câu nói ấy. Vì chỉ khi hai người trở thành người yêu của nhau thì cô ấy mới bớt ngại khi ở bên của anh được.

- Ok.

- Bây giờ lên đây tôi công về.

Anh ngồi xuống ra ý để cô leo lên. Nhưng cô chần chừ vì ngại.

- Tôi đi bộ được mà

- Cô bây giờ là người yêu của tôi. Tôi để cô ăn mặc như vậy à. L-Ê-N - Anh nhấn mạnh từng chữ -

Cô thẹn thùng leo lên lưng anh. Tim cô ngày càng đập mạnh. Cô đỏ mặt xúi xuống dựa vào lưng anh. Anh đi ra ngoài mặc cho lời người đồn thổi. Anh đưa cô ấy lên chiếc taxi gần đó rồi về nhà. Về tới nhà, cô đi núp núp sau lưng D.Gia như một con mèo vừa phạm tội vậy.

- Sao nhà anh không có ai ở nhà thế?

- Mẹ tôi ở bên Mỹ. Còn bà giúp việc mới xin nghỉ hôm qua vì gia đình có đám.

- Ồ.

Cô bước vào nhà, đứng im một chỗ và nhìn xung quanh.

- Cô không điện cho ba mẹ cô hả?

- Hả? À.. Ồ ha. - Cô ngạc nhiên nói -

Sau một hồi vắt vẻo xin ba mẹ thì cuối cùng cô cũng được cho phép. Cô quay sang thấy D.Gia nhìn chăm chăm vào cô. Đúng hơn là nước da trắng nõn sau chiếc áo trắng vừa bị xé ấy. Thật sự, chả có thằng con trai nào mà nhìn trước cảnh tượng như vậy mà không nhìn được hết á. Thấy vậy cô liền ôm lại và ngồi xuống.

- Để tôi đi lấy đồ cho thay - D.Gia vừa nói vừa bước lên phòng -

7. Chap 7

Dương Gia đưa cho Phương Anh bảo vào tắm, bị đánh một trận te tua, quần áo cũng bị rách hết rồi.

Đi qua đi lại trong phòng, Dương Gia đang suy nghĩ có nên điện thoại cho Thế Nam không? Dù sao, Thế Nam cũng sắp đính hôn với Phương Anh, nên khi chăm sóc cho cô đỡ ngại hơn là anh. Một hồi lâu sau, Dương Gia ném chiếc điện thoại bên giường.

“ Xin lỗi, cho tôi nợ cậu một lời xin lỗi trong ba ngày thôi ”...

Lúc đó, Phương Anh từ trong phòng tắm đi ra, cô đang mang bộ đồ bộ của anh, quần thì dài qua chân, áo thì dài hơn nữa cánh tay, áo rộng thùng thình như cô đang mang trên mình một bộ bao bố vậy.

Anh nhìn cô, rồi tự nhiên cười xuống cười.

- Cười gì? - Cô quát lớn -

- Bộ đồ tôi mang cách đây ba năm mà giờ cô mặc không khác nào cái thùng phi.

- Im lặng cho tui.

Cô ngồi bên cạnh Dương Gia và đá cho anh một cái.

- Anh cũng đau lưng lắm đâu ta - Cô bỗng nói -

Anh ngạc nhiên khi nghe câu nói đó, anh nhìn qua cô, ánh mắt cô đang nhìn xa xăm vào một khoảng trug cô định.

- Là sao?

- Lần đầu nhìn anh, tôi thấy anh rất lạnh lùng, rất đẹp trai. Tôi không dám bắt chuyện với anh, trong lớp anh chỉ nói chuyện với mỗi Thế Nam, ngoài ra anh không nói với ai cả. Từ đó, tôi càng không dám nói chuyện với anh một lời nào.

- Cô không dám nói chuyện với tôi mà trong lớp cứ chổng cằm nhìn qua tôi là sao?

“ HẢ ?? SAO ANH BIẾT ” sau khi nghe câu nói khổng bố tinh thần, cô cuối xuống thầm nghĩ. Môi mím chặt, anh nhìn bộ dạng cô bây giờ như một chú mèo làm sai mà bị chủ bắt lỗi vậy.

- Tôi không có nhìn à - Cô liền đáp lại -

- Cô có biết, cô nhìn tôi mà da gà của tôi nổi lên hết không? Tôi không thấy đứa con gái nào vô duyên như cô, nhìn trai đẹp mà không chớp mắt

- Gì chứ? Anh đang ảo tưởng sức mạnh à? - Cô quay sang trừng mắt với anh -

- Haha... Sự thật là cô như vậy mà. Thích tôi nói tiếng, không cần phải nhìn vậy đâu.

Cô tức giận liền vơ lấy chiếc gối ngay ghế đập vào người anh, anh bỏ chạy, trong căn nhà của anh hôm nay, bỗng có tiếng cười, còn cô bình thường trước mặt anh không dám hó hé nửa lời, nhưng hôm nay có lẽ nguyên tắc bị phá vỡ, không hiền hậu gì cả.. Đánh thì cứ đánh.

Sau một hồi giỡn dí bắt nhau quanh nhà, thì có lẽ cô và anh cũng đói, anh vào bếp lấy sơ thứ gì cho cô ăn, nằm trên chiếc ghế sofa rộng rãi, cô ngủ thiếp đi, có lẽ hôm nay quá mệt mỏi với cô.

Đây là lần đầu tiên, cô ở trong nhà một người xa lạ mà lại là khác giới. Ba mẹ cô mà biết được chắc sẽ la cô một trận tới sáng, nhìn Phương Anh đang nằm ngủ trên ghế một cách thoải mái, quần áo xộc xệch như một đứa trẻ cứ năm lần qua lần lại.

“ Ngốc à, nằm ở trong nhà một người đàn ông xa lạ mà cô vẫn ngủ đi một cách ngon lành như thế thì chết ”

Anh mang chăn ra đắp cho cô và cũng tắt đèn đi ngủ.

__oOo__

Ánh nắng chiếu qua khe cửa xuyên qua tấm màn và tới cái ghế sofa mà Phương Anh đang nằm ngủ, dưới ánh nắng sớm, da cô càng thêm trắng, đáng yêu đến nỗi cứ muốn ôm vào lòng.

- Này, dậy đi. - Dương Gia khẽ lay nhẹ -

-Sáng rồi đó, dậy đi

- Im lặng cho tôi ngủ chút nữa đi.

- Sáng rồi, mặt trời mọc tới đỉnh đầu rồi.

Nói xong, anh kéo cô dậy, anh không thể biết sức cô quá nhẹ anh kéo một cái thì cô đã bật dậy và nằm gọn trong vòng tay của anh. Cảm thấy hơi ấm được lan tỏa trong cơ thể mình. Cô dụi dụi mắt .

- Mới sáng, không cho tôi ngủ nữa là sao?

Cô mở mắt dậy thì thấy cô đang nằm gọn trong vòng tay một người, cô có thể nghe rõ hơi thở ấy, cô bỗng đẩy anh ra và nhìn lên, nhìn thấy khuôn mặt ấy, ánh mắt say đắm lòng người ấy.

Cô cúi mặt xuống một cách xấu hổ “ Trời ơi, mới sáng mà không cho tôi yên nữa. Tim muốn nhảy khỏi lồng ngực luôn ”

Dương Gia thấy biểu hiện cô liền cười to, làm ặt cô đang đỏ thì lại càng thêm đỏ.

8. Chap 8

Lời hứa tình yêu trong 3 ngày, Dương Gia thực hiện lời hứa bằng cách chăm sóc cho cô, quan tâm cô xem cô như là người yêu của mình vậy.

Tiệc nuôi vì cuộc đời bị sắp đặt, nhưng trong 3 ngày này, có lẽ là 3 ngày hạnh phúc nhất của cô. Anh đưa cô đi chơi, ăn uống. Cả hai vui vẻ khi ở bên nhau, thật sự nhìn hai bọn họ như là của nhau. Bọn họ đã đi chơi rất nhiều nơi, ăn rất nhiều thứ. Anh và cô quyết định địa điểm tiếp theo là công viên giải trí.

- Cô không mệt à?

- Thật sự là không.

Những giây phút ở bên Dương Gia, làm sao cô có thể thấy mệt được chứ. Hạnh phúc như đang chào đón cô, cô cười thật tươi và chạy nhảy.

Nhìn cô, lòng Dương Gia cũng có chút rối bời. Đáng yêu và hồn nhiên, hay cười nhưng cũng rất dễ khóc, hay nhìn người khác một cách chăm chú. Thật sự, những đứa cô gái anh từng gặp, sắc đẹp có thể hơn cô một phần, nhưng tính cách trẻ con và hồn nhiên ấy anh chưa từng gặp bao giờ. Một cô gái có thể làm rung động trái tim của cậu chủ Thế Nam khó tính.

- Này. Ăn kem không?

- Ăn nữa à. Cô ăn đi tôi không ăn.

- Này chụp hình cho tui.

Tại sao cô gái này có thể lẳng xăng cả ngày mà không mệt mỗi vậy chứ?

- Những ngày qua, tôi không thấy cô cười. - Anh đưa nước cho cô khi hai người đang ngồi nghỉ -

- Tôi không có cười à?

- Ủ. Thật sự, nụ cười của cô rất đẹp.

- Cảm ơn anh.

Hai người ngồi im lặng nhìn về xa xăm, một nam một nữ khung cảnh như một bức tranh tĩnh lặng.

__oOo__

Ba ngày được ở bên anh, được anh quan tâm, được anh chăm sóc. Thật sự, nụ cười của cô xem ra thật hạnh phúc, những nụ cười tươi và tràn đầy niềm vui .

Hôm nay, là ngày cuối cùng cô được ở bên anh, được làm người yêu của anh, cô ước sao thời gian trôi chậm thôi. Để cô được ở bên anh lâu hơn, vì chính thức ngày mai, cuộc đời cô đã có sắp đặt.

* Reng.. Reng*

Điện thoại cô reo.

- Alo.

- Alo, con hả?

- Dạ.

- Con đang ở đâu vậy? Đi suốt 3 ngày rồi đấy nha.

- 3 ngày cuối được tự do cuối cùng của con ba mẹ có biết không?

- Bây giờ, đi thử váy cho ngày mai đi. Thế Nam sẽ điện cho con để đưa con tới.

Nói xong, mẹ cô cúp máy. Thật sự, 3 ngày nay cô không hề về nhà, cô đều ở nhà của Uyển Nhi.

- Mà phải đi đâu hả?

- Ủ. Đi thử váy.

- Tội vậy? Thôi đi đi.

- Nhưng...

- Lát nữa, Dương Gia tới tao sẽ kêu cậu ấy đợi, đi lẹ về lẹ không tốn thời gian bên con người ta bây giờ.

Phương Anh được nhắn tin đến chỗ hẹn. Bước đến trước một khu trung tâm rộng lớn, sang trọng mang tên là Vill Ae.

Vừa bước vào cửa, cô được nhân viên ra đón tiếp một cách nồng hậu.

- Phương Anh. - Thế Nam vậy cười một cách thân thiện. -

Phương Anh bước đến, vẻ mặt không mấy vui.

- Đến đây làm gì vậy?

- Ba mẹ nói, chúng ta đến đây thử trang phục.

- Làm gì?

- Cho ngày mai.

- Buổi đính hôn có vẻ được tổ chức sớm. - Cuộc trò chuyện được cắt lời bởi Dương Gia -

Cô ngạc nhiên nhìn anh. Hôm nay, Dương Gia mang một bộ vest đen được thắt nơ sang trọng, vẫn mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, vẫn là đôi mắt cười được che sau bởi cặp kính, nhìn anh cứ liên tưởng tới chàng trai nổi tiếng nào từ Hàn Quốc mới sang. Khi anh đứng bên Thế Nam, nhìn anh có vẻ xa vời, xa hơn tầm tưởng tượng của cô.

- Anh làm gì ở đây?

- À, Dương Gia phụ trách buổi lễ ngày mai.

- Mời tiểu thư đi vào phòng thử đồ ạ. - Nhân viên đi đến nói lễ phép -

Phương Anh mang lên người một bộ đầm màu đỏ lệch vai, đuôi cá, được xẽ lên tới đầu gối tôn lên thân hình vừa vặn và làn da trắng nõn của cô, bên vai được đính bằng những viên kim cương lấp lánh, bộ váy của cô được tính lên hàng triệu đô. Mái tóc được thắt bện gọn gàng, nhìn cô ai nói là nữ sinh lớp 11. Mà là một cô nàng kiêu sa và quyến rũ.

Màn mở, tất cả mọi người đều chú ý tới cô, " cô dâu " tương lai của con trai tập đoàn danh tiếng. Thế Nam hôm nay được mang bộ âu phục đen được may đo rất kỹ càng và cận thận, Thế Nam có một thân hình cao, có cơ bắp không ốm như Dương Gia, làn da anh có phần rám nắng hơn. Đôi mắt sâu hút của một người đàn ông, mũi cao, khoe môi mỏng. Thật sự, khi hai người đi cạnh nhau, không ai đều tin là họ mới 17 tuổi.

Sau buổi thử đồ cực nhọc cũng xong, Thế Nam đòi đưa cô về, nhưng cô không chịu. Anh cũng đành về trước, cô đi bộ được một quãng.

- Này, lên xe đi. - Tiếng nói lạnh lùng mà ấm áp -

- Gia...

- Lên không? Người ta thấy là mệt lắm đấy nha.

Nói thế, cô cũng sợ vội vàng đi lên xe. Anh đưa cô lên cạnh bờ sông, con sông chảy qua thành phố đầy màu mỡ.

- Ngày cuối rồi. - Anh nói -

- Biết mà.

- 3 ngày qua, bên cô. Tôi thật sự hạnh phúc.

- Tôi cũng vậy, cảm ơn anh.

Cô thật sự, thật sự muốn thời gian này dừng trôi để cô ở bên anh lâu hơn nữa, nhưng không thể. Hạnh phúc hứa hẹn của cô và anh đến đây là kết thúc. Số phận cô gái trẻ trên này đã được sắp đặt.

9. Chap 9

Cuối cùng, ngày đính hôn giữa Thế Nam và Phương Anh cũng diễn ra. Chuyện tình 17 tuổi, con trai của doanh nhân nổi tiếng là tâm điểm của giới nhà báo.

Trong một nhà hàng 5 sao đặt ngay giữa trung tâm thành phố, khách mời đều là nhân vật quan trọng, có tiếng trong giới kinh doanh.

Ngồi trong phòng thay đồ, khuôn mặt Phương Anh đượm buồn, mang trên người một bộ váy trắng tinh khôi của nhà thiết kế hàng đầu Paris, chiếc vương miện trị giá hàng triệu đô, được chạm khắc nhẹ nhàng từ những viên kim cương, chiếc vương miện được coi như món quà đính hôn cho nhà gái. Phương Anh có một làn da trắng nhẹ nhàng và thanh khiết, mang chiếc váy và kèm theo chiếc vương miện, cô như một nàng công chúa xinh xắn mới tới chơi ở trần gian.

- Phương Anh, thật sự hôm nay con rất đẹp.

- Dạ con cảm ơn mẹ.

- Mẹ xin lỗi con.

- Không sao đâu mẹ.

Vuốt ve đứa con gái yêu quý của bà, nước mắt bà chảy từng giọt.

- Mẹ đừng khóc, hôm nay là lễ đính hôn của con. Mẹ nhìn xem, con có xinh đẹp không?

- Ừ, rất xinh đẹp. Con mẹ là đẹp nhất.

Giờ đã tới, Phương Anh khoác tay ba cô tiến vào trong, nở một nụ cười kèm theo hai hạt gạo nhỏ nhắn, thật sự cô dâu nhỏ tuổi quả thật xinh đẹp rạng ngời.

Cô rời tay ba cô và qua khoác tay Thế Nam, hôm nay Thế Nam trang trọng trong bộ đồ vest đen, được kèm theo một chiếc nơ nhỏ ngay cổ áo, khuôn mặt lạnh lùng đầy khí chất đứng cạnh bên Phương Anh xinh đẹp, hai người được ví von như là “ Tiên Đồng Ngọc Nữ ” .

Ngồi trước mặt báo giới, hai người nhẹ nhàng trao nhẫn đính hôn cho nhau, mặc dù Phương Anh luôn cười tươi nhưng Thế Nam có thể nhận ra trong ánh mắt cô không thích một chút nào.

- Phương Anh, hôm nay em quả thật xinh đẹp.

- Cảm ơn.

Anh có thể cảm thấy từ cái ngày cha mẹ nói cô và anh sẽ cưới nhau, thì cô bắt đầu xa cách anh hơn. Anh thấy rất buồn vì điều đó nhưng không thể làm gì được.

Dương Gia đứng dưới, tay nhét túi quần, nhìn cô. Anh sẽ không biết số phận của cô gái nhỏ này sau này thế thế nào?

Tiệc đính hôn kết thúc, cũng là cái ngày mà Thế Nam phải bay qua Mỹ.

- Anh đi đâu?

- Anh qua Mỹ. Em ở lại chăm sóc mẹ anh dùm nhé.

Phương Anh cực kỳ khó hiểu tại sao mới đính hôn xong, Thế Nam lại bay qua Mỹ gấp rút như thế.

Công ty Tôn Tổng bên Mỹ gặp rắc rối, ông Tôn Ninh gặp không hề ít những khó khăn, ông xếp đặt để con trai mình có một cuộc đính hôn là đứa con gái từ nhỏ ông rất là thích. Ông sợ, sau này Thế Nam sẽ bỏ bê công việc vì phụ nữ, nên nhớ rằng nó bây giờ đã có một người vợ mặc dù chưa cưới nhưng có thể xem cô ấy là phu nhân của Tôn Tổng sau này.

- Phương Anh, bác xin lỗi. Bên kia gặp chuyện.
- Dạ không có gì. Hèn gì hôm nay con không thấy bác trai.
- Bác trai cũng rất buồn vì không thể tham dự tiệc đính hôn của đứa con trai ông rất yêu quý.
- Dạ.

Phương Anh sẽ sống trên căn hộ của Thế Nam ở tầng chung cư cao cấp, cô sẽ phụ bác gái quản lý chi nhánh của Tôn Tổng ở bên đây. Phương Anh bây giờ được xem như là một cô con dâu chính thức.

Sáng mai, cô đi học. Nhưng mọi người luôn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái.

- Nghe nói cô ta đính hôn rồi đấy.
- Không biết có gì mà đính hôn sớm vậy?
- Không biết nha.

Nghe những lời đồn thổi xung quanh, Phương Anh cũng thấy rất khó chịu. Ngày cả Uyển Nhi cũng xem cô là một người xa lạ. Cô dường như chán chường tất cả mọi thứ.

- Nào, cô gái. Mạnh mẽ lên.
- Dương Gia.
- Bây giờ thành con dâu của Tôn Tổng rồi, phải thật mạnh mẽ lên mới được.
- Ủ, cảm ơn.
- Ai ăn hiếp em, nhớ nói tôi. Tôi ở đây bảo vệ em theo lời dặn của Thế Nam.
- Ủ, cảm ơn cháu.
- Dám kêu là cháu.
- Tất nhiên. Haha

Thế Nam ngồi trên máy bay, khuôn mặt hết sức lo lắng, đợt này đi không biết khi nào anh sẽ quay trở lại. Nhưng anh cũng yên tâm một phần, vì bên cạnh cô đã có Dương Gia.

10. Chap 10

Tròn 2 năm ngày đính hôn giữa Phương Anh và Thế Nam. Bây giờ, Phương Anh trở thành một nhà lãnh đạo giỏi giang thay ẹ của Thế Nam công ty bên đây. Và cũng đã hai năm Thế Nam chưa một lần về nhà.

Từ khi anh đi, đã có rất nhiều chuyện xảy ra, chủ tịch Tôn Ninh lên cơn đột quỵ và phải nằm viện điều trị bên Mỹ, Thế Nam lên chức tổng giám đốc thay ba điều hành tất cả. Còn bên đây, công ty cũng cô quản lý tất cả. Từ khi cô bước vào gia thế nhà họ Tôn này thì cô cảm nhận được có một sự xáo trộn không hề lớn.

- Giám đốc Phương, lát nữa bên HT Life sẽ có một buổi giao dịch hợp đồng với chúng ta.
- Mai Hàn, lát sẽ có ai tham dự ?
- Dạ, có CEO Dương Gia.

Từ khi chủ tịch Tôn đột quỵ chức tổng giám đốc hệ điều hành giao cho Thế Nam, và người đứng đầu là Tôn Dương Gia. Mọi người cũng một xôn xao bàn tán, tại sao CEO không dành cho Thế Nam mà lại dành cho Dương Gia ? Và sự thật có uẩn khúc.

- Dương Gia về rồi sao ?
- Dạ, anh ấy nói bản hợp đồng với công ty HT Life cực kỳ quan trọng. À, mà anh ấy nhấn nhủ đợt này chị không tham gia.
- Tại sao ?

- Dạ em không biết, anh ấy chị nói vậy.

- Được rồi, cô ra ngoài đi.

Tại sao đột ngột giao đột này mà không thể cho cô tham gia, đường đường là một tổng giám đốc cơ mà ?

Dương Gia trong trang phục vest bảnh bao đi vào hội trường, Mai Hàn cũng đi theo sau tìm không khỏi đập loạn.

- Chào Lâm Dương. - Dương Gia mở miệng cười nhẹ nhàng nói -

- Oh, chào CEO Dương Gia.

Chính Dương Gia cảm thấy rất tò mò tại sao HT Life lại muốn đi kí hợp đồng với Tôn Thị thế này ? Phải chăng mối thù năm kia đã được giải quyết ?

- Vị giám đốc trẻ tuổi kia không tới dự à ? - Tay của Lâm Dương đan lại vào nhau -

- Chúng ta có thể bắt đầu công việc chính được chứ ?

Thân phận của Phương Anh thật sự còn rất bí ẩn ? Hai nam trước người cô phải đính chính là cậu thiếu gia Lâm Dương này chứ không phải là Thế Nam, hai bên giành giật nhau một cô gái, Lâm Dương dùng dùng mất vợ không thể không oán hận. Nhưng tại sao bây giờ lại có ý ngỏ lời làm ăn.

Buổi giao dịch hợp đồng cũng kết thúc, Lâm Dương đứng dậy ra về. Còn Dương Gia đi thẳng lên phòng làm việc của Phương Anh.

* cóc cóc *

- Vào đi.

- Phương giám đốc.

Phương Anh thấy anh cảm giác vui hơn hẳn, cô mỉm cười nhẹ nhàng với anh.

- Anh tại sao đột ký hợp đồng này anh không cho em tham dự ?

- HT Life là một con sói, nó có thể dùng thủ đoạn bất cứ lúc nào, em là 1 cô gái còn non nớt, biết gì mà tham dự.

- Nhưng em là giám đốc đấy.

- Anh đã đưa ra lý do rất khéo rồi.

Thật sự, tình yêu vụng trộm thì không hề tốt chút nào, đường đường là người đính hôn với Thế Nam, mà sau lưng lại nhẹ nhàng nhận sự ân cần chăm sóc của Dương Gia, anh yêu cô, và cô cũng đã yêu anh. Từ hai năm trước rồi.

Trong suốt 2 năm Thế Nam không có ở đây, Dương Gia đã nhẹ nhàng chăm sóc cô rất tốt, hai người bọn họ rất đẹp đôi, có thể nói bọn họ sinh ra là dành cho nhau nhưng bỗng dưng có một cuộc hôn nhân sắp đặt dùng dùng rút xuống ngay người Phương Anh.

Phương Anh tính cách mạnh mẽ, cô yêu thì cô sẽ yêu hết mình, mà người cô yêu là Dương Gia chứ không phải Thế Nam, nhưng cô chỉ yêu khi Thế Nam không có ở đây, khi anh quay về cô sẽ cưới anh, mặc dù cô không yêu anh nhưng hứa sẽ làm một người vợ tốt, không vụng trộm bên ngoài.

- Thế Nam.

- Mẹ.

Sau hai năm, Thế Nam trưởng thành hơn hẳn, vẫn là cái khuôn mặt rạng ngời anh tuần đấy, khí chất đầy người.

- Ba sao rồi mẹ ?

Anh nhẹ nhàng rời khỏi bàn làm việc, tiến tới đỡ mẹ ngồi ngay ghế.

- Ba con vẫn hôn mê như vậy.

Bà nhẹ thở dài một tiếng sầu não.

- Mẹ đừng buồn, ba sẽ tỉnh thôi.

- Mà con, hai năm nay con đi không hề trở lại thăm Phương Anh ?

- Con không đủ dũng cảm mẹ à. Hai năm rồi, con bây giờ sao nhìn mặt cô ấy đây.

- Con à.

- Cuộc hôn nhân này do sự sắp xếp, con không thể yêu cầu tình yêu của cô ấy được. Nhưng mẹ yên tâm, Dương Gia chăm sóc cô ấy rất tốt.

- Tại ba con, mà đám cưới của con bị hoãn.

- Mẹ đừng nói vậy, cô ấy còn trẻ để cô ấy tự do một chút đi ạ.

Hai năm đi, anh nhớ cô ấy một cách điên cuồng, nhiều lần nổi nhớ nhưng đó giết chết chính bản thân của anh, anh quay về. Đứng từ xa, thấy hành động cử chỉ của cô anh mỉm cười hạnh phúc. Anh sợ khi đối diện cô, sợ ánh mắt đáng sợ của cô sẽ làm anh đau nhói. Anh chỉ quay về để nhìn cô, thấy cô sống hạnh phúc anh vui rồi.

Nhiều khi nhìn chiếc nhẫn anh đeo ngay tay mà cái ngày chính cô trao cho anh, anh đau khổ mà khóc, tình yêu của anh dành cho cô rất to lớn, nhưng cô thì lại không.

11. Chap 11

1 năm sau.

Hôm nay sinh nhật tròn 20 tuổi của Phương Anh, cũng tròn 3 năm đính hôn giữa cô và Thế Nam. Mà sao anh không quay về thăm cô lấy một lần, chẳng lẽ anh hận cô đến thế sao ?

- Giám đốc.

- Vào đi.

- Hôm nay lịch trình của giám đốc không có gì bận ả. Hồi sáng giám đốc đã giải quyết một số vấn đề là xong rồi ả.

- Vậy à ? Vậy Mai Hàn, hôm nay cô tan ca sớm đi.

- Cảm ơn giám đốc.

Mai Hàn vui vẻ bước ra ngoài, Phương Anh ngồi trong tay day day thái dương, dạo gần đây cô có cảm giác rất mệt mỏi, 17 tuổi cô đã phải quản lý công ty, từ một cô gái ngây thơ chưa biết gì mà bây giờ phải lăn lộn giữa thị trường, cô trở nên lạnh lùng khắc nghiệt hơn nhiều. Chủ tịch Tôn Ninh đã có dấu hiệu tỉnh lại sau 3 năm cực khổ trên giường bệnh nhưng người vẫn phải ngồi xe lăn vì Tôn Ninh bây giờ không khác nào một người vô hồn. Thế Nam cũng thay ba quản lý tất cả, anh làm rất tốt vị trí tổng giám đốc điều hành của mình.

Trời đã sập tối, Phương Anh ra về. Cô cũng chẳng nhớ hôm nay là sinh nhật của mình, cô ôm áo khoác ra về trong sự lạnh lẽo.

- Alo - Giọng nói nhẹ nhàng thanh thoát của cô kèm theo chút mệt mỏi -

- Hôm nay con không về nhà sao ?

- Dạ chắc không đâu ạ.

- Nhưng hôm nay là sinh nhật của con mà.

Phương Anh chợt có một sự bất ngờ nhẹ nhưng chỉ thoáng qua, sinh nhật ư ? Suốt thời gian cô đơn dài đó, cô cũng đã quên mất ngày sinh nhật.

- Oh, con quên mất. Nhưng con không về được mẹ ạ.

- Vậy thôi, vậy mẹ chúc con gái mẹ luôn luôn xinh đẹp, thành công trong mọi công việc và cả cuộc sống con nhé.

- Dạ con cảm ơn mẹ.

Thật may ra cô có gia đình, nhưng ba mẹ của cô sống xa thành phố của cô đang sống, không có họ chắc cô trở thành người cô đơn nhất thế gian mất.

Gác điện thoại, cô tiếp tục bước đi. Hôm nay, cô cho taxi về sớm, tranh thủ cô đi dạo một chút rồi về nhà.

- Phương Anh.

Một giọng nói rất quen thuộc đã hằn in sâu trong tâm trí cô, cô quay lại, ánh mắt cô bỗng hiện lên một nỗi niềm hạnh phúc.

- Chúc em sinh nhật vui vẻ.

Dương Gia tay cầm bó bông ly, nụ cười tươi tắn của đôi mắt long lanh đáng yêu, anh vẫn còn mang vest, tóc có chút rối chắc chắn anh vừa làm việc ra.

Phương Anh nghẹn ngào không nói nên lời, sự thật bây giờ cô rất muốn khóc, khóc trong niềm hạnh phúc. Suốt 4 tháng nay, cô không thấy hình bóng của anh, cô nhớ anh chết mất. Mặc dù, cô biết cô là kẻ không ra gì, là một kẻ rất đê tiện là đằng khác, đính hôn với Thế Nam, là trưởng dâu của nhà họ Tôn nhưng trái tim vẫn luôn hướng về Dương Gia, cô không thể điều khiển trái tim lẫn trí của mình.

Dương Gia cũng biết, anh làm vậy là không nên. Nhưng bây giờ anh phải làm sao đây ? 4 tháng qua anh đã cố gắng không gặp cô, tránh né cô nhưng tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây, tay cầm bó bông, còn nói chúc mừng sinh nhật cô nữa ?

- Phương Anh, em làm việc đến quên cả ngày sinh của mình sao ?

Anh tiến gần, nhẹ nhàng ôm cô, đây đều là phản xạ vô ý thức của anh. Lý trí của anh đã bảo rằng không được làm như thế, nhưng anh vẫn luôn hành động theo trái tim của mình.

Phương Anh vẫn không trả lời, nhẹ nhàng nhận cái ôm đó. Trong màn đêm, có làn gió thoảng thoảng, mùi hương trên người anh vẫn không hề bay mất, mùi hương nhẹ nhẹ thật làm người khác dễ chịu.

- Dương Gia, có một sự thật em không thể nói là em nhớ anh. 4 tháng qua, anh không biết em nhớ anh nhiều thế nào đâu.

Dương Gia buông cô ra, nhìn sâu vào đôi mắt đang rung động của cô.

- Em biết em không thể nhớ anh mà ? Người em nhớ phải là người khác.

- Biết làm sao đây, em không thể nhớ người khác đó, mà lại nhớ anh kia.

- Em thật hư, người khác đó mà biết sẽ giận em đấy.

- Người khác đó quên em rồi, bỏ đi lâu như vậy mà không nhớ chút nào.

Phương Anh nở một nụ cười, nụ cười đáng yêu trong sáng, ánh mắt như đang trêu chọc anh. Tại cái khuôn mặt nhí nhố này mà anh đã lỡ yêu nó, hận không thể đem cái khuôn mặt đó mà giấu trong cái một cái túi hay cái bao nào đó để anh khỏi thấy.

Phương Anh đang cười tươi bỗng nhận được một hơi ẩm sen kẽ sự lạnh lẽo của làn gió trên làn môi của mình, cô đứng hình 2s mới nhận ra anh đang hôn cô, một nụ hôn nhẹ nhàng, mặt cô bắt đầu đỏ ửng lên. Có tin không ? Đây là nụ hôn đầu đời của cô đó, vào đúng sinh nhật thứ 20, cô đã có nụ hôn đầu đời với một người mình yêu.

Không hiểu sao khi mặt cơ đỏ, mặt đỏ, tay run, cả chân đều run cầm cập, tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh cảm nhận được điều đó, buông cô ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đỏ ửng lên.

- Chân em đang run kìa.

- Anh...

Cô ghen lời đến tức hòng không nói nên lời, mặt cô đã đỏ gừ còn đỏ hơn con gà tây. Anh nhận thấy sự xấu hổ của cô liền cười lớn. Cô trách là không có cái lỗ nào cho cô trốn xuống, cô úp mặt vào ngực anh, hận là không đập anh vài cái. Cô muốn rời đi nhưng không dám, cô sợ khi cô đi khoanh khắc yêu thương này sẽ biến mất mãi mãi.

Khi ở bên anh, cô quên hết mọi phiền muộn xung quanh. Cô không muốn bận tâm mình đang có trọng trách gì, cô muốn bỏ quên hết để được bên anh cho thoải mái.

Thế Nam biết hôm nay sinh nhật của cô, cầm hình cô trên tay mà anh không khỏi đau buồn. Anh thật không giống quân tử, yêu thì cứ nói, tại sao cứ thích ở đây làm khổ mình như vậy nhỉ ? Anh sợ, đúng anh rất sợ, anh sợ khi anh nói lời yêu, cô sẽ lại càng cách xa anh hơn. Mặc dù anh biết anh rời xa cô suốt thời gian dài như thế là anh sai, là anh không đúng nhưng anh không dám đứng trước mặt cô.

Anh đúng là đồ hèn !

12. Chap 12

Phương Anh sống trong hạnh phúc nhưng điều cô cảm thấy có lỗi là với Thế Nam. Nhưng tại sao anh ấy lại không quay về từ cái hôn đính hôn ấy ?

- Hôm nay anh qua Mỹ à ?

- Ừm.

Dương Gia ngồi trong phòng làm việc của Phương Anh, vừa thư giãn vừa nhìn cô làm việc.

- Sao ? Có nhấn nhủ gì với chồng chưa cưới của em không ?

- Không có gì. Mấy giờ anh bay ?

- 10 giờ. Anh chuẩn bị ra sân bay đây mà không nhớ xa em.

- Được rồi. 9h15 rồi. Anh đi đi. Đừng ở đây nói bậy nữa.

- Phương Anh à, anh không nhớ thật mà.

- Anh còn nói bậy nữa em chọi anh à.

Cô càng ngày càng đỏ mặt, cầm cây bút hù dọa anh nếu anh không chịu im lặng. Đứng dậy sửa sang lại quần áo, Dương Gia tiến tới gần chỗ cô, ngón tay thon dài dịu dàng nâng cằm cô lên một cách đầy ân sủng.

Đôi mắt to xinh đẹp của cô nhìn anh trìu mến, bỗng dưng anh đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng.

- Anh đi nhé.

Ồ ! Thật sự là anh rất thích chọc cho cô đỏ mặt à ? Cứ liên tục làm ba cái chuyện diên rồ này chắc cô bị phồng mặt mà chết mất. Nhìn bóng Dương Gia đã khuất xa, nhưng cô còn cảm nhận được cái hương vị ngọt ngào còn đọng lại môi . Cô sờ lên nó mà mỉm cười.

Chuyến bay của anh là 10 sáng, sang New York.

oOo

Lại tiếp tục một ngày bận rộn của mình, ai nấy đều bắt đầu trở lại vị trí làm việc của mình. Phương Anh cũng thế, một ngày của cô trôi qua rất nhanh, nhưng lại rất nhàm chán. Cô sống một mình, chẳng có bạn bè, còn gia đình thì ở xa. Đôi khi cái cảm giác cô đơn dâng lên rất cao trào. Ngoài công việc, cô chỉ còn biết đắm chìm bản thân mình vào những quyển sách, hay những bản nhạc cổ điển.

Cô thức dậy, vệ sinh cá nhân và xuống bếp tự làm ình một bữa sáng. Cuộc sống của một cô gái là bình thường bỗng dưng trở thành con dâu của tập đoàn tài phiệt Tôn tổng, vị trí giám đốc chi nhánh. Cuộc sống dường như nó thay đổi quá nhanh, nhanh đến mức có thể tưởng tượng rằng mình chỉ mới thở được vài hơi mà thôi.

Cô vẫn có thói quen mở ti vi hằng ngày để nghe tin tức nhưng chẳng buồn nhìn đến nó một lần, mở lên để nghe tiếng MC nói cho rôm rả nhà rôm cửa.

“ Mới khuya hôm qua, có một chiếc máy bay rơi thuộc hãng XY, trên đường sang New York. Có *** người thiệt mạng, *** người bị thương hiện tại đang cấp cứu trong bệnh viện ”

Tâm tình Phương Anh như rớt giữa không trung, hai mắt mở to ngược nhìn lên ti vi. Đó chẳng phải là chuyến bay của Dương Gia hay sao ? Khóe mắt cô bỗng có lệ. Lật đặt chạy đi kiểm điện thoại, bấm vào số máy Dương Gia.

“ Thuê bao quý khác vừa gọi hiện không liên lạc, xin quý khác vui lòng để lại lời nhắn ”

Trái tim Phương Anh nghẹn ngào đau thắt lại, cô không tin vào chuyện đó, thật sự là không tin.

Đi lên công ty nhưng tâm tình loạn lạc, nước mắt cứ chảy dài. Bấm số của anh nhưng cứ thuê bao mãi, trái tim cô sắp tan nát rồi.

Gục ngày bàn, nghe tiếng điện thoại reo, cô không nhìn màn hình mà bắt máy.

- Alo.

- Giọng em bị sao thế ?

Giọng đó chẳng phải của Dương Gia sao ? Đang có chuyện gì thế này ?

- Em gọi anh nhiều thế, anh bay đến tận bây giờ mới đáp.

- Cái chuyến... chuyến bay ...

Giọng cô nghẹn ngào.

- À, may cho anh là anh dời chuyến bay lại sang chuyến 11h vì khi trên đường xe anh gặp trục trặc.

- Thật... thật sao ?

Phương Anh trong lòng đang đau thương bỗng trở nên hạnh phúc vô cùng.

- Em đang lo lắng cho anh đấy sao ?

- Ai nói. Thôi em làm việc tiếp.

- Phương Anh à.

- Gì ?

- Anh yêu em nhiều.

Dương Gia nói xong vội cúp má, chiếc miệng xinh xắn của Phương Anh bật cười để lộ hai hạt gạo sâu bên miệng. Cô không biết bản thân mình đang làm gì ? Như thế là sai hay đúng ?

Tại Tôn Thị.

Ngoại hình xuất chúng của CEO mới làm nhân viên phải ngỡ ngàng lại, anh lạnh lùng nhưng không đáng sợ, anh có vẻ ngoài hoàn toàn trái ngược với Thế Nam, có khuôn mặt trẻ không tuổi, đôi mắt cười đáng yêu. Thế Nam là một chàng trai có thân hình cao to vạm vỡ, đôi mắt sâu cuốn hút, mũi cao, cánh môi mỏng.

Nếu tổng giám đốc được nhiều người phụ nữ chọn làm hình mẫu lý tưởng thì CEO thì được lòng các teen nữ hơn.

Nghe tiếng gõ cửa, Thế Nam mời vào, thân hình cao to trong bộ đồ vest đen, khuôn mặt nghiêm nghị khi trên bàn.

- Cậu.

Dương Gia tay nhét túi quần, nhẹ nhàng nở một nụ cười khi vào phòng Thế Nam.

- Oh.

Anh gấp văn kiện lại, nở một nụ cười rồi ra ghế sofa.

- Cháu tôi hôm nay sao lên thăm tôi thế này ?

- Được rồi. Cậu bỏ người vợ chưa cưới của mình ở nhà mà ở bên đây vui vẻ thế sao ?

Nhắc tới Phương Anh, trái tim anh ghen ngào tan nát.

- Đừng nhắc tới cô ấy.

Dương Gia nhíu mày khó hiểu, đôi mắt anh có vẻ có một chút tức giận.

- Thế Nam. Cô ấy làm gì sai sao ?

- Đó không phải việc của cậu.

Mày của Dương Gia nheo lại, ánh mắt anh thể hiện rõ sự phẫn nộ không lường. Kể không có thì đứng ngoài hối tiếc, còn kẻ có thì không biết giữ gìn.

- Thế Nam, cậu ra với tôi một chút được không ?

Anh đứng dậy, mặt hầm hầm sát khí đi ra văn phòng, Thế Nam cũng theo sau. Hai mỹ nam đi ra cùng lúc, một người là CEO, một người là tổng giám đốc, vẻ ngoài hào khí hơn người, tuổi trẻ lại tài cao tất nhiên làm tất cả mọi người phải ngưỡng mộ.

Dương Gia lái xe đến một bãi đất trống, khi Thế Nam vừa xuống xe chưa biết gì thì đã nhận được một cái đâm thẳng vào mặt. Thế Nam ngã xuống đất, dòng máu tươi chảy bên khóe miệng.

- Cậu có biết cô ấy đau khổ thế nào khi ở bên đây không ? Nếu không yêu thì đừng tuyên bố đính hôn, để bây giờ ai cũng tưởng cô ấy đã có chồng, là thiếu phu nhân của Tôn thị nên chả một ai dám đụng tới, để bây giờ cô ấy cô đơn lạc lõng giữa một chốn đông người.

Thế Nam đứng dậy, nắm cổ áo đánh trả Dương Gia một cái.

- Bộ tôi thích làm như vậy sao, tôi cũng có nỗi khổ riêng tôi.

- Nỗi khổ sao ? Từ cái ngày đính hôn cậu rời xa cô ấy không một lần quay về, cậu có biết cô ấy cô đơn thế nào không ? Tuổi thanh xuân của cô ấy đã dồn hết vào Tôn tổng.

- Tôi .. tôi.

- Nếu yêu thì quay về, còn không yêu thì tuyên bố đi, tuyên bố cái đính hôn 3 năm trước hủy bỏ.

Thế Nam lại mơ màng đau khổ, trái tim anh tan nát rồi, anh phải làm sao đây ? Làm sao đây ?

Phương Anh tai cầm phone, còn mắt thì chăm chú đọc quyển sách mới mua ở nhà sách hôm nay. Có lẽ nỗi cô đơn to lớn quá nên bây giờ không còn cảm nhận được nó rồi, cô không hề biết ở bên kia trái đất có hai người đàn ông đau khổ, một người đều có một nỗi khổ riêng nhưng là vì một người con gái.

” Cho dù anh có rời xa em

cho dù những điều trước kia sẽ dần quên lãng

thì trái tim của anh sẽ vì em mà đập mãi không ngừng

Hãy tha thứ cho anh vì không từ biệt đã vội vã ra đi

Không phải là anh cố ý
Mà là vì anh không thể nhấc tâm nhìn vào mắt em
Trong nỗi nhớ của anh
Anh giống như một chiếc điều đã bị đứt mất dây
Nhưng sẽ có một thiên sứ đến để thay anh yêu em
Bên em, chăm sóc em ” ...

13. Chap 13

Sau bao nhiêu năm trốn tránh, cái việc quan trọng nhất vẫn là đối diện với sự thật. Thế Nam bỏ mặc rào cản, quay về với Phương Anh và nói xin lỗi cô.

Khi Thế Nam và Dương Gia về tới thì mặt trời cũng đã xuống, điện thoại không nghe, gọi lên công ty thì nói Phương Anh đã về, Thế Nam không biết cách nào để gặp cô ngay bây giờ. Thật sự nỗi nhớ ấy có thể giết anh mất.

Suy ngẫm một hồi, Dương Gia mới quyết định đưa Thế Nam đi, có lẽ tính cách cô gái này anh quá hiểu, hiểu tới mức cô ấy ở đâu làm gì thì anh có thể cảm nhận được. Do anh ảo tưởng hay tình cảm anh dành cho cô quá sâu sắc ?

Đúng như anh dự đoán, Phương Anh ngồi trong công viên, dưới cây đèn đường, nghe nhạc đọc sách. Thói quen nhẹ nhàng hằng ngày của cô. Sự cô đơn trong lòng đã lớn quá mức, lớn tới nỗi cô không còn cảm thấy chưa xót nữa.

Để Thế Nam ở đây, Dương Gia rời khỏi, mặc dù trong lòng anh cực kỳ buồn náo, buồn đến tê lương. nhưng Thế Nam và cô mới là một cặp, còn anh chỉ là người dư thừa.

Trang sách của cô bỗng bị bóng tối che lấp bởi thân hình cao to của anh, ngạc nhiên ngược lên nhìn, cô không thể tin người đứng trước mắt mình là ai ?

- Phương Anh.

Cô vẫn thẫn thờ nhìn anh, đôi mày thanh mảnh nhíu lại lộ vẻ tức giận.

- Phương Anh, xin lỗi em.

Rời xa cô ba năm không một lời giã biệt, không một cú điện thoại hỏi thăm mà bây giờ quay về chỉ vụn vụn 3 từ “ Xin lỗi em ” thôi sao.

,Môi cô chợt run, cắn chặt môi để kìm nén nước mắt, từ cái ngày đính hôn với anh, mang tiếng là con dâu Tôn thị, cô đã không hề có một người bạn nào, sự cô đơn trống trải ấy đã bù đắp khi có Dương Gia, nhưng cũng vì anh, cô không đường đường chính chính có thể yêu Dương Gia, chỉ là dấn nhận sự quan tâm ấy.

Thế Nam chợt đau xót vô cùng, Phương Anh của anh ngày xưa là một cô gái năng động, hay cười, hay nói rất đáng yêu. Còn Phương Anh - người vợ sắp cưới của anh bây giờ là một cô gái hay lo âu, muộn phiền, có thói quen vui chơi một mình bằng cách nghe nhạc đọc sách.

Cô đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt anh.

- Anh còn nhớ tôi sao ?

Câu hỏi ấy đau đến nghẹn lòng.

Nước mắt của Phương Anh tự nhiên mà chảy xuống, cô là một người mạnh mẽ nhưng đến khi cái vỏ bọc mãnh mẽ ấy bị vỡ tan thì cô trở thành một con người yếu đuối. Cô không yêu Thế Nam thì lấy cớ gì trách

anh được chứ, nhưng cái cảm giác bị bỏ rơi chưa xót biết chừng nào, cô không yêu anh nhưng không hẳn đã ghét, nên khi bị anh bỏ rơi cô có chút đau buồn thấm thiết.

Ôm Phương Anh bé nhỏ vào lòng, anh nghẹn lời không biết nói gì hơn, anh đường đường là nam tử hán chỉ vì sợ cô không yêu mình mà đã trốn tránh không dám đối diện, quay về chỉ nói một câu xin lỗi, thật sự anh đã sai, anh sai rất nhiều. Cô không kháng cự, im lặng chấp nhận cái ôm ấy. Đứng từ xa, có một chàng trai cũng đau xót vô cùng, Dương Gia nắm chặt tay, ánh mắt thể hiện rõ sự buồn da diết.

“ Anh ấy quay lại rồi, em hạnh phúc nhé ”

Chính Dương Gia đã đưa Thế Nam về, sau cái trận đánh ấy, anh đã giúp Thế Nam hiểu ra, một mực lôi kéo Thế Nam về gặp lại cô để cho cô bớt đau lòng, lòng tốt của anh đã vô tình làm bản thân anh đau nhức nhối.

Tối hôm đó trở về, cô đã rất buồn, khó xử giữa tình cảm là điều làm đau khổ con người nhất, Nghe Thế Nam nói Dương Gia trở về cùng anh nhưng sao anh ấy lại không gọi cho cô ?

Lo lắng cô quyết định bấm số.

- Alo.

Cô kêu kèm theo cảm giác hồi hộp.

- Gọi anh chi vậy ?

- Anh uống rượu sao ?

- Ừ.

- Anh có biết bây giờ đã khuya lắm rồi không ?

Không nghe tiếng máy bên kia trả lời, lòng cô lại càng thêm lo lắng.

- Dương Gia, anh trả lời em đi.

- Phương Anh, cô có biết tôi yêu cô nhiều đến dường nào không ?

Giọng anh đã đổi sắc, và cả sắc mặt cô cũng vậy.

- Phương Anh, tôi yêu cô đến phát cuồng, ngày xưa thật sự tôi rất ghét cô, vì cô rất là phiền hà. Nhưng không hiểu sao bây giờ tôi lại yêu cô nhiều đến như vậy nữa.

- Dương Gia.

Trái tim Phương Anh nghẹn ngào đau xót.

- Tôi .. tôi rất ghen tị với anh ta, vì anh sẽ cưới cô. Tôi .., tôi thật sự không có duyên rồi, bây giờ cô nói đi, tôi phải làm gì để từ bỏ cô bây giờ, chứ trái tim tôi thật sự ... thật sự đau lắm.

“ Tít .. tít ... tít ”

Nói hết câu, anh cúp máy. Khuôn mặt xinh đẹp của cô cơ hồ đã có nước mắt, bây giờ phải làm sao ? Cô cũng đau lắm, đau đến nghẹt thở, khi nghe anh nói những lời đó cô tưởng trái tim mình đã bị bóp nghẹn.

- Dương Gia.

Thế Nam vội vàng chạy tới chỗ cậu ta đang say mèm trên bàn.

- Dậy đi, tôi chưa bao giờ thấy cậu bê bết như thế đấy.

Điện thoại của Dương Gia vẫn rung rồi tắt, tắt rồi lại rung. Thì ra là Phương Anh vì lo lắng nên đã tới tắt gọi.

- Alo.

- Thế Nam ?

- Dương Gia say rồi nên anh bắt máy dùm cậu ấy.

- Vậy thôi không có gì.

Trong lòng cô cũng nhẹ nhàng phần nào khi có Thế Nam bên cạnh cậu ấy.

- Thế Nam ?

- Ủi tôi đây, cậu dậy đi.

- Sao không về chăm sóc Phương Anh ?

- Tôi đã đưa cô ấy về, bây giờ tới cậu này.

- Thế Nam, cậu sẽ cưới cô ấy chứ ?

Thế Nam giật mình khi nghe câu nói đấy.

- Cậu không chăm sóc tốt cho Phương Anh, con sẽ giết cậu.

Lời nói đó là Thế Nam khó hiểu, tình yêu tay ba quá đau khổ, người đau khổ nhất vẫn là người con gái, cho dù cô gái ấy có mạnh mẽ cỡ nào thì đó chỉ là vỏ bọc.

14. Chap 14

Trong cuộc tình tay ba, người nào cũng có một nỗi đau khổ riêng của bản thân mình. Dương Gia được Thế Nam đưa về trong tình trạng say xỉn hết mức.

Đặt anh ngay giường, thấy tình trạng Dương Gia đã được ổn định, Thế Nam nhẹ nhàng rời khỏi. Đã từ lâu, Phương Anh và anh căn bản đã sống chung một nhà nhưng không chung phòng.

- Anh đi với Dương Gia tới sáng luôn sao ?

Vừa mới mở đèn, anh giật mình khi thấy cô ngồi ngay ghế.

- Cậu ta không chịu về cho đến khi trời tờ mờ sáng ? Sao em không ngủ ?

- Anh cũng uống rượu.

- Ủ.

Không gặp nhau hai năm, hai người đối xử với nhau có chút ngượng ngùng, mặc dù hai người trước kia là hai người bạn thân, nói năng rất vui vẻ không có chuyện gì cả.

- Em ... em nấu cho anh một ít canh giải rượu. Rồi nhân tiện lát ghé qua công ty em mang cho Dương Gia một ít.

- Ủ, cậu ta hôm nay thật kỳ lạ. Anh chưa bao giờ thấy cậu ta bê bối như thế.

- Thôi anh lên nghỉ đi.

Phương Anh đi lặng lẽ vào bếp, có ai hiểu được tâm trạng của cô bây giờ không ? Thống khổ một cách tuyệt vọng. Cô mang cho Thế Nam một ít canh giải rượu, vừa mang lên thì thấy anh đang sấy tóc.

- Canh em để đây.

- Ủ.

- Thôi anh nghỉ em ra ngoài trước.

- Phương Anh, anh có chuyện muốn nói với em.

Cô cố gắng nén cái ánh mắt đau khổ của mình, bình thản ngược lên nhìn anh. Thế Nam nhẹ nhàng tiến lên, ôm chặt lấy cô.

- Phương Anh, cho anh xin lỗi hai năm qua nhé.

Cô không trả lời, cũng không phản kháng, chỉ đứng im để mặc anh ôm.

- Hai năm qua là hai năm dài với anh, không gặp em không được nói chuyện với em, trái tim anh thống khổ đến mức rỉ máu.

Kể từ cái ngày mà hai gia đình nói cô và Thế Nam sẽ kết hôn, cũng là cái ngày cái nụ cười trên môi cô dần dần biến mất, và cái tình bạn thân thiết của cô và anh từ hồi bé xíu đến bây giờ cũng dần tan biến. Bỏ mặc cô hai năm, không một lần điện thoại, để mặc cô yêu Dương Gia, yêu anh ta đến đậm sâu thì quay trở lại.

- Không sao.

Đôi môi nhỏ nhắn rớt cuộc cũng thốt ra, lòng Thế Nam cơ hồ gỡ bỏ được tảng đá đang đè nặng trong bụng.

- Anh nghỉ ngơi, em mang canh qua cho Dương Gia rồi ghé qua công ty một chút.

- Ủ, em đi cẩn thận. À mật mã nhà của nó là 2914.

Anh hôn khẽ lên mái tóc mềm mượt.

Phương Anh bây giờ là một con người vô hồn, không hề có cảm xúc.

Đi đến căn hộ ở tầng 15, vẫn là cái khuôn mặt đó, cô ấn mật khẩu. Tiếng “ cạch ” làm phá vỡ cái bầu không khí yên tĩnh đến chết ngạt này.

Phòng khách được dọn dẹp gọn gàng nhưng tối tăm, cô đặt phần canh mà cô chuẩn bị ngay phòng bếp, rồi lặng lẽ vào phòng ngủ kiểm anh.

Ngay trên chiếc giường rộng lớn, anh nằm ngay trên đó, áo sơ mi đã không còn được gọn gàng, quan trọng nhất căn phòng này nồng nặc mùi rượu, càng tiến gần anh, mùi rượu ấy càng nồng.

- Dương Gia.

Ngồi xuống cạnh anh, cô lay lay nhẹ cánh tay, trái tim cô như bị bóp nát, nhìn anh như vậy, cô xót xa đến tận cõi lòng.

Anh hé mắt ra nhìn, thấy cô gái xinh đẹp mà anh vẫn luôn nhớ nhung, ánh mắt đượm buồn xót xa.

- Anh uống quá nhiều rượu rồi. Em có chuẩn bị cho anh một ít canh. Dậy ăn đi.

Cô hất bàn tay của cô ra, đứng dậy có chút lảo đảo đi ra ngoài. Anh không xuống bếp mà cũng không vào phòng vệ sinh mà đi thẳng vào phòng làm việc. Người anh bây giờ như thế còn làm được gì nữa chứ ? Cô vội vã đi theo.

- Dương Gia, anh nghe lời em chút được không ?

Anh không trả lời, chỉ im lặng ngồi ngay ghế sofa. Cô đứng ngoài cửa ánh mắt đau khổ nhìn anh.

- Tại sao anh lại như thế nào ?

- Về đi.

Rốt cuộc anh cũng chịu nói.

- Anh uống canh xong em sẽ về.

- Từ nay đừng tới đây kiểm tôi nữa.

- Dương Gia ...

Chưa bao giờ cô có cảm giác hụt hẫng như lúc này.

Anh đứng dậy khỏi ghế sofa, tiến lại gần cô hơn, cô có thể cảm nhận hơi thở nóng hổi của anh.

Một lực mạnh mẽ, anh như phát điên cúi xuống mà găm nhắm vào đôi môi đỏ ửng nhỏ nhắn đầy, anh cắn nó, mút nó chiếm hữu nó, cảm giác rất đau, khó khăn lắm cô mới thoát được cái nụ hôn bạo lực đó. Anh như bị hụt hẫng, mặt anh vùi vào mái tóc mà cô đang xoa ngang vai.

- Anh ..

- Tôi không còn bình tĩnh được, vì cô.

Cô cảm giác có một hơi nóng ngay cổ mình. Hốc mắt cô bây giờ đã đỏ.

- Tôi hận cô, hận cô rất nhiều. Đây coi như lời cảnh cáo của tôi, từ nay đừng kiếm tôi nữa.

- Anh hận em sao ?

- Đúng, tôi rất hận cô, cô về đi. Tôi không muốn tranh giành nữ nhân với Thế Nam, cô hoàn toàn xứng đáng với anh ta. Cô coi như, trong khoảng thời gian qua, tôi chỉ giúp cô bớt cô đơn. Tôi thật sự rất ghét cô, cô rất phiền hà, tôi không muốn thấy mặt cô nữa.

- Dương Gia, nếu anh hận em như thế. Được em đi, em sẽ không xuất hiện trước mắt anh nữa, cũng sẽ tới kím hoặc làm phiền anh nữa.

Cô vụt chạy, cô bỏ chạy khi hốc mắt cô đã khóc, giọt nước mắt đau khổ của người con gái, cô yêu anh, sự thật đó đã thể hiện rõ khi cô thấy anh lần đầu tiên. Khuôn mặt cô nhanh chóng ứa đầm, yêu anh nhưng không thể đường đường chính chính bên anh, yêu anh nhưng cô phải giấu thật sâu trong trái tim mình, tình yêu đó như một lưỡi dao từ từ nó rạch trái tim cô rỉ máu, không còn nguyên vẹn.

Cũng không biết từ khi nào, một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi trên khuôn mặt điển trai của Dương Gia, anh đang khóc, lần đầu tiên anh khóc vì một người phụ nữ. Kỷ niệm của anh và cô phút chốc ùa về tất cả trong suy nghĩ của cả hai.

Dương Gia là hot boy mới chuyển trường, có rất rất rất nhiều người tặng kẹo, tặng thiệp rất nhiều và rất nhiều. Không thể đếm nổi một ngày anh nhận được bao nhiêu món quà to nhỏ khác nhau.

- Dương Gia, con không thể ném đi một cách không thương tiếc thế chứ.

- Con không thích ăn ngọt, vả lại con không thích những cái như thế này.

- Tới khi nào con mới biết “ thương hoa tiếc ngọc ” đây hả ?

Phương Anh và Uyển Như chống cằm nhìn hai người một cách chả hiểu gì.

- Ăn không ?

Anh đưa hộp kẹo trước mặt cô.

- Ăn.

Cô nhanh chóng lấy nó, xé vỏ ngoài và ăn một cách ngon lành.

- Thế Nam, Uyển Như, Thảo My lên phòng cô gặp.

Một con bé đứng ngoài lớp với vẻ mặt không mấy vui.

Ba người bỏ họ rời đi, chỉ để lại mình cô và anh. Phương Anh là một cô gái mạnh mẽ, cô không hề thích giấu tâm sự trong lòng, cô muốn nói cho anh biết rằng cô rất thích anh, thích rất nhiều nhưng cái hôm nghe anh nói ở trên sân thượng rằng cô không hợp với anh cũng chẳng phải là người mẫu lý tưởng, cô càng ngậm ngùi nuốt tâm sự ấy vào ngược lại trong bụng.

- Dương Gia ...

Cô ngập ngừng.

Anh không trả lời, chỉ quay sang nhìn cô.

- Nếu nếu có một người nói thích anh, anh sẽ thế nào ?

- Như bọn họ.

Anh chỉ vào cái thùng rác đầy thư và hoa. Cô ngậm ngùi hơn nữa.

- Nếu .. nếu ... tôi ... tôi ... tôi nói ...
- Nói gì ?
- Nói tôi muốn theo đuổi anh, được không ?
- Ủ, cô có theo đuổi hay không đối với tôi chả thay đổi gì.
- Tôi chỉ nói giỡn thôi, cậu tự tin thái quá rồi.

Phương Anh đành chấp nhận sự thật là sẽ không nói ra.

Nhìn thái độ của cô, Dương Gia thừa biết cô thích anh mà vẫn luôn ngu ngơ không biết, nhìn cô hay quan tâm anh, hay chăm sóc anh, hay trêu chọc anh và hay “ xử lý ” dùm một đồng kẹo khi người khác tặng anh, không biết tựa lúc nào, cái bóng hình ấy luôn mãi đi theo tận sâu trong trái tim anh.

* Anh à, em nhiều khi muốn rất nói ra rằng

Anh là người mà em luôn muốn ở bên suốt cuộc đời

Anh là người em muốn gửi gắm cả tương lai

Anh là người mà trong trái tim là luôn khắc ghi tên anh

Nhưng nhìn anh lạnh nhạt em lại cảm lạnh không nói

Chưa bao giờ em nghĩ đến cái ngày em và anh sẽ rời xa không bao giờ gặp lại

Căn bản là hai chúng ta chưa hề thuộc về nhau

Nhưng em chỉ muốn anh hiểu rằng, tận sâu trong trái tim em đã có anh và mãi có anh ... *

15. Chap 15

Vào công ty, Phương Anh thần thờ bước vào phòng làm việc, lồng ngực cô đang thở một cách gấp gáp, trái tim bị bóp nghẹt đến mức không thở được.

- Giám đốc, hôm nay có cuộc họp bên nội bộ công ty ạ.

Mai Hàn như thói quen vào thông báo lịch làm việc của cô hôm nay. Thấy sắc mặt cô không tốt, Mai Hàn lo lắng hỏi.

- Giám đốc, chị không sao chứ ạ ?

- Không gì đâu, hôm nay hủy hết lịch hẹn cho tôi đi.

- Vâng.

Mai Hàn lặng lẽ đi ra ngoài, giám đốc chưa bao giờ hủy lịch làm việc như thế, nhìn thần sắc hôm nay cô có vẻ rất mệt mỏi, tổng giám đốc mới về được vài ngày hay là hai người cãi nhau ? Trong tâm trí Mai Hàn không ngừng suy diễn.

Cô vẫn ngồi im lặng tới trưa, thì ra tâm trạng khi người khác thất tình là như vậy sao ? Đau khổ đến tuyệt vọng, muốn khóc cho thật to nhưng khóc không được, chỉ biết kiềm nén vào trong.

Nghe tiếng gõ cửa, cô lạnh lùng buông một câu, không nhìn lên cũng chẳng quan tâm đó là ai.

- Phương Anh, anh nghe nói hôm nay em hủy hết lịch hẹn.

Thế Nam mặc đồ vest bảnh bao bước vào phòng, mày tuấn nheo lại tỏ vẻ không vui. Cô nghe tiếng anh, gục mặt xuống bàn, cô không muốn gặp ai vào lúc này, nhất là anh.

- Em sao vậy ?

Vội vã bỏ xấp tài liệu xuống bàn, anh đi đến bên cô. Nâng khuôn mặt cô lên, nhìn bằng ánh mắt xót xa, anh lo lắng hỏi.

- Em khóc sao ? Có chuyện gì ?

- Không, không. Em không sao.

- Em như vậy mà nói không sao hả ?

Dương Gia nói đúng, tình yêu của cô và anh là tình yêu vụng trộm, hai người thực sự không xứng với nhau. Cô đã đính hôn với Thế Nam mà lại đi yêu thương người khác.

- Thế Nam, em thật lòng xin lỗi.

Ôm chầm lấy anh, cô mệt mỏi rồi, anh nói chúng ta chấm dứt, được cô sẽ chấp nhận chấm dứt, anh nói anh hận cô, được cô cũng sẽ rời xa anh, mối quan hệ này cho dù níu kéo cũng chẳng được gì, căn bản một điều rất rõ ràng là cô đã thuộc về người ta.

- Xin lỗi chuyện gì ?

- Là em sai, là em không tốt với anh, từ nay từ nay em sẽ khác.

- Phương Anh, trong chuyện này em không hề có lỗi, người sai là anh. Anh bỏ đi biệt tích mà không nói với em lời nào, em không cần xin lỗi anh. Vì anh biết tình cảm của em không dành cho anh. Nhưng em yên tâm, anh sẽ bên em, quan tâm em. Anh sẽ chờ, chờ cái ngày tình cảm của em hướng về anh.

Cô không nói lời nào, chỉ có những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt xinh đẹp. Cô đã lừa dối anh, mà anh không hề hay biết.

Lần đầu tiên, một CEO Tôn Dương Gia lạnh lùng, luôn tỉ mỉ trong mọi công việc, luôn giữ một cái đầu lạnh chuẩn xác mà hôm nay, quần áo lại lôi thôi, ngồi vật vờ nghe ghế mà uống rượu. Là vì cô sao, là anh đang mất tỉnh vì cô sao.

- Phương Anh.

Dương Gia ngồi trong căn hộ của mình, đèn cũng không bật, anh đau khổ gọi tên cô. Hai bên lúc đầu thừa biết mối tình này vốn dĩ không có tương lai nhưng tại sao vẫn tiếp tục để bây giờ hai bên phải nhận lấy đau thương.

- Anh xin lỗi.

Dương Gia yêu nụ cười hồn nhiên của cô, yêu ánh mắt trong sáng của cô, hay những lần đỏ mặt hay những lần nhong nhèo mình. Cái hình bóng làm sao anh quên được đây, hai năm Thế Nam rời xa cô, để thời gian đó anh bên cô càng phát sinh tình cảm nhiều hơn nữa, để bây giờ muốn dứt cũng không được.

Giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt anh, thống khổ đến mức nào liệu có ai hiểu ?

Thế Nam đưa Phương Anh về, anh lo lắng quan tâm cho cô. Để cô ngủ trên giường, anh đi nấu cho cô một ít cháo. Dựa ngay đầu giường, khuôn mặt của cô ngày càng sẫm thâm, đáng thương đến mức anh xót xa.

- Em ăn một ít rồi uống thuốc.

Rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra vậy ? Ba người bị cuốn vào cái tình yêu. Nó như một mê cung, chạy mãi cũng không có lối ra.

- Mẹ đã tính đến ngày kết hôn. Nhưng em ... như vậy thì để dời lại được không ?

- Kết hôn ? Sớm thế sao ?

- Ba anh nói muốn được nhìn anh và em cầm tay nhau vào lễ đường rồi ... Nhưng em đang bệnh, để anh nói lại.

- Không sao, chúng ta kết hôn sớm đi để cho Bác yên tâm.

- Em ... em kết hôn với anh vì chỉ nghe theo ba mẹ anh thôi sao ?

- Thế Nam, em xin lỗi. Nhưng ...

- Phương Anh, em yên tâm. Anh sẽ đợi em, đợi cái ngày mà em mở lòng với anh.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt trùu mến, đã từ rất lâu, cô đã không hề tặng anh một nụ cười. Lúc anh nhìn cô, cô lúc nào khuôn mặt cũng đầm đìa hết sức bình thường, hay là ánh mắt u sầu xa xôi, hay là những cái mím môi thể hiện cảm xúc của mình. Còn những nụ cười, vốn dĩ nó đã biến mất khỏi khuôn mặt cô khi cô nhìn anh.

Phương Anh cũng không hiểu cảm xúc của mình lại tại sao như thế ? Tại sao đứng trước mặt Dương Gia cô lại có cảm giác khác, nhưng bên cạnh Thế Nam lại một cảm giác khác. Chính bản thân cô sai, xin hãy sửa đổi đi. Thế Nam mới chính là người cô cần yêu và là người sẽ cùng cô đi đến cuối đời.

Bên Mỹ.

Tôn Ninh đang nằm trên giường bệnh, ông đã dần dần có ý thức. Nhìn bà Dương Thục đang ngồi cạnh mình. Ông bất giác hỏi khẽ.

- Phương Anh, dạo này thế nào ?

- Con nó vẫn khỏe, làm giám đốc chi nhánh rất tốt.

- Ủ, thật cảm ơn.

- Ông, tôi vẫn có chuyện muốn hỏi ông.

- Được.

- Tại sao Dương Gia lại làm CEO mà Thế Nam là tổng giám đốc ?

Đó là khúc mắc trong lòng bà và rất nhiều người khác.

- Tôi ...

- Ông hãy nói tôi nghe. Tại sao ?

- Bà sắp xếp cho tôi gặp hai đứa nó một ngày, cả Phương Anh nữa. Tôi nghĩ tôi cần nói sự thật.

Nói xong, Tôn Ninh quay sang nhắm mắt lại ngủ, bà Dương Thục thấy thế liền có một nghi hoặc, sự việc này rốt cuộc là thế nào ?

Dương Gia rủ Thế Nam qua nhà uống rượu, nguyên ngày hôm nay anh chỉ có biết rượu và rượu. Ngày hôm nay và cả những ngày về sau, đối với anh là nỗi ám ảnh.

- Hôm nay sao thế ?

Thế Nam đứng trước cửa, nhìn Dương Gia ngồi ngay phòng khách, ánh mắt u sầu buồn bã làm anh có chút khó hiểu.

- Cậu cháu mà. Ngồi xuống uống với cháu chút rượu đi.

- Tôn Dương Gia, hôm qua lần hôm nay cậu bị sao vậy ?

- Cháu không sao, rủ cậu đến để chúc mừng cậu sắp có vợ thôi mà.

Thế Nam thở một hơi dài rồi đi đến ngồi cùng anh. Nhìn Dương Gia, anh có chút cảm nhận rằng rất giống Phương Anh, đều là ánh mắt như thế.

- Phương Anh hôm nay rất buồn, giờ cậu lại như thế. Tôi chẳng biết làm sao ?

Nhắc tới hai từ " Phương Anh " trái tim anh lại đau nhói. Anh uống một ngụm rượu rồi nói sang chuyện khác.

- Cậu rất yêu Phương Anh đúng không ?

- Ừ.

Dương Gia vỗ vỗ lên vai Thế Nam.

- Ráng giữ nhé, hãy bên cô ấy thật tốt. Chúc mừng cậu sắp có vợ.

Có ai biết được, nói những lời này ra. Trái tim anh lại rỉ máu đến đáng thương ?

16. Chap 16

Thế Nam ngồi trong phòng làm việc, kể từ khi trở về đây, anh đều ở phòng làm việc, ít khi vào phòng ngủ vì sợ cô không tiện.

- Alo.

- Thế Nam hả con ?

- Vâng.

- Tuần sau con sắp xếp chuyến bay sang đây được chứ ? Con, Phương Anh và cả Dương Gia.

- Chi vậy mẹ ?

- Ba con có chuyện muốn nói.

- Vâng.

Cúp máy, anh nhìn vào khoảng không rồi đứng dậy.

Gõ cửa phòng cô, đợi cô lên tiếng rồi anh mới vào, lúc nào cũng vậy, anh luôn sợ cô buồn, hay làm cô tổn thương. Nếu ngoài xã hội, anh là một người đàn ông lạnh lùng sát khí, nhưng riêng duy nhất đối với cô, anh ôn nhu dịu dàng.

- Anh vào tiện chứ ?

- Vâng.

Phương Anh ngồi trên giường chăm chú đọc báo chí.

- Em đang làm gì vậy ?

- Em đọc báo chọn váy cưới.

Phương Anh mỉm cười với anh, vẫn là nụ cười đầy, hời hợt đến khó chịu. Còn anh ngạc nhiên, thấy cô chọn váy cưới, lòng anh chợt dạt dào hạnh phúc.

- Ngày mai anh sẽ chở em đi lựa váy cưới. Em thấy không phiền chứ ?

Mắt vẫn chăm chú nhìn vào quyển tạp chí, cô gạt đầu đồng ý mặc dù trong lòng đau như cắt, trái tim cô đang bị tổn thương rất nặng nề.

- À em, mẹ nói tuần sau chúng ta qua Mỹ.

- Qua Mỹ ?

- Ừ, anh chỉ nghe mẹ nói vậy.

- Vâng.

- Vậy anh ra trước.

Phương Anh thay đổi rồi, cô ấy không còn tính cách trẻ con, thích hóng chuyện hay lảng xảng nữa, cô ấy cũng không còn quan tâm người khác nữa rồi. Bây giờ, Phương Anh là một cô gái ít cười, ít nói và cũng không còn quan tâm người khác.

Sáng sớm hôm sau, Phương Anh ẩm đạm xuống ăn sáng và cùng anh đi lựa váy cưới. Vẫn là ánh mắt thiếu sức sống, khóe miệng không lấy một nụ cười.

- Hôm nay anh không đi xe à ?

- Không.

Thế Nam vừa nói xong thì có một chiếc xe quen thuộc dừng trước mặt hai người, chiếc xe đó đối với cô quá quen thuộc, cô giật mình lùi lại sau.

- Hai người lên xe đi.

Dương Gia ngồi trong xe gọi ra, anh mở cửa cho cô ở ghế sau rồi anh đi lên ngồi phần ghế trước.

Dương Gia thấy cô, ánh mắt sụp xuống nhưng chỉ thoáng qua, cô im lặng bước vào ghế sau, ánh mắt không dám nhìn anh, dù chỉ một lần.

- Đi đâu đây ?

- Trung tâm váy cưới.

Trái tim Dương Gia chợt đau nhói khi nghe anh nói, nhưng anh mỉm cười quay sang.

- Đi mua váy cưới rồi à, nhanh đấy.

Thế Nam chợt cười ra tiếng, trên đường đi tới trung tâm váy cưới, Dương Gia và Thế Nam có trao đổi với nhau một số vấn đề. Cô ngồi sau, im lặng không quan tâm. Nhìn cô qua kiếng chiếu hậu, anh chợt buồn lặng lẽ.

- Chào hai vị thiếu gia.

- Cô đưa Tôn thiếu gia và tiểu thư đi lựa váy cưới nhé.

- Vâng. Mời thiếu gia và tiểu thư đi theo tôi ạ.

Do hoạt động tại Mỹ nên ở đây Thế Nam ít được nhiều người biết tới hơn là Dương Gia, ở đây Dương Gia nổi tiếng là CEO hoàn hảo của tập đoàn quốc tế Tôn Thị.

Trung tâm giữa thành phố nó khác, khu khách VIP được trang trí lồng lẫ, đèn sáng rực khắp căn phòng rộng lớn, những bộ váy cưới được treo trên những ma - nơ - canh lấp lánh khắp phòng.

- Chào hai vị.

Nhân viên cúi đầu chào lịch sự. Từ trong có một cô gái tóc ngang vai, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng, mang áo sơ mi chân váy bút chì nhìn rất sang trọng bước ra.

- Dương Gia.

- Jenna, lâu ngày không gặp.

- Anh tới đây mua váy cưới sao ?

- Không, hôm nay tôi hộ tống hai vị này tới.

- Oh, xin hỏi ...

- Giới thiệu với Jenna, đây là Tôn Thế Nam, tổng giám đốc uy quyền của Tôn Thị. Còn đây là ...

Nhìn qua cô, anh có chút ngập ngừng nhưng rồi cũng nói tiếp như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Còn đây là Phương tiểu thư, vợ sắp cưới của Tôn thiếu.

- Oh, đây là Thế Nam vị giám đốc nổi tiếng của Tôn Thị mà người ta hay nhắc tới đấy sao ? Hôm nay tôi rất hân hạnh được gặp mặt.

- Chào cô.

- Chào tiểu thư.

- Tôi rất vui vì được phục vụ cho hai người đây.

Cô gái Jenna quả thực có nét quyến rũ, miệng cười thì ngọt ngào. Jenna vẫy cô nhân viên lên.

- Đưa Phương tiểu thư đi lựa váy cưới. À, đưa tiểu thư đi xem bộ váy cưới được đưa về sáng qua đây.

- Vâng, mời tiểu thư đi hướng này.

Còn nhân viên kia nhanh chóng đưa Thế Nam vào thay đồ.

- Thưa tiểu thư, đây là mẫu váy cưới được đưa về sáng hôm qua. Cửa nhà thiết kế đến từ Lebanon, Reem Acra.

Chiếc váy cưới được nằm ngay trung tâm căn phòng, váy cưới trắng trẽ vai, với phần đuôi trải rộng khắp căn phòng. Những hạt kim cương sáng lấp lánh ngay phần eo.

- Được không tiểu thư ?

- Được.

- Vậy mời cô vào phòng thử đồ ?

Ở ngoài này, Jenna đang đứng với Dương Gia, cô và anh là bạn học cùng trường đại học, hai người cũng khá thân thiết.

Còn Dương Gia, khuôn mặt tĩnh lặng, khóe môi hay cười nhưng tại sao trái tim anh lại có phần nhói đau đến như thế.

Thế Nam thân hình cao to, cộng thêm khuôn mặt hoàn hảo từng góc cạnh, xuất hiện với bộ đồ vest đen lịch lãm, thất nơ ngay cổ. Nhìn anh trông thật giống những vị thần bước ra từ thần thoại Hy Lạp.

- Anh mang đồ này rất đẹp.

Jenna cảm thán bằng ánh mắt ngạc nhiên. Jenna có nghe nhắc tới Tôn Thế Nam, nhưng không ngờ rằng anh lại hoàn hảo đến mức như thế.

Dương Gia không nói gì, anh nở một nụ cười tươi rồi còn gật gù vẻ đồng ý.

Chiếc rèm được kéo ra, Phương Anh xuất hiện trong bộ váy cưới trắng lồng lẩy, phần đuôi trải rộng, vương miện ngọc trai, trùm khăn voan trắng dài thướt tha.

Chính bản thân Dương Gia còn ngỡ ngàng nhìn cô, Phương Anh hôm nay khoác lên mình bộ váy cưới trắng như một thiên thần hạ đáp xuống trần gian.

Ẩn sau chiếc khăn voan đó là đôi mắt to sáng của cô đang hướng về anh, người đàn ông cô yêu vô vàn nhưng không thể chạm tới.

- Thế nào ?

Cô quay sang Thế Nam, mỉm cười với anh.

- Đẹp, rất đẹp.

Thế Nam gật gù khen. Jenna cũng nhìn cô cười rạng rỡ.

- Thật sự Phương tiểu thư rất xinh đẹp.

Dương Gia nhìn cô, cảm giác nhói đau trong lồng ngực khiến anh khó chịu.

Thay đồ xong ra về, Thế Nam còn ngẩn ngơ nhìn cô.

- Được rồi mà.

Bây giờ cô phải học cách quên Dương Gia, người cô yêu phải là Thế Nam, người cô lấy làm vợ cũng là Thế Nam. Xin hãy từ bỏ tình yêu tồi lỗi ấy.

Tại sao em cứ yêu anh như thế, làm ơn hãy nói cho em biết cách để ngừng tình yêu ấy lại đi được không ?

17. Chap 17

Ba người bọn họ cùng đi ra sân bay, khuôn mặt buồn bã của Phương Anh được che đậy sau cặp mắt kiếng, cô nghe nhạc, không hề quan tâm đến những thứ đang diễn ra xung quanh mình. Đường như đối với cuộc sống này, cô quá mệt mỏi và chán chường. Nó làm cô cảm thấy ngộp thở, nó làm cô thấy hụt hững và mất niềm tin vào mọi thứ.

Lên máy bay, nhắm mắt lại. Cô không hề biết rằng có một người luôn nhìn về hướng cô, thấy cô mệt mỏi mà không thể dùng đôi vai của mình cho cô dựa vào. Còn một người thấy cô mệt mỏi, nhưng không dám tới gần cô, sợ cô chán ghét mình. Hai con người có chung một nỗi đau.

Sau thời gian dài ngồi máy bay, họ xuống sân bay ngay lập tức có hai chiếc xe đen bóng loáng.

- Em lên xe này đi cho yên tĩnh. Anh và Dương Gia sẽ đi xe này.

- Vâng.

Phương Anh im lặng bước lên xe. Xe chạy thẳng về biệt thự riêng nhà họ Tôn.

- Chào tiểu thư, chào thiếu gia, chào cậu.

Bà giúp việc cận trọng ra lễ phép chào.

- Tối rồi, em lên phòng nghỉ ngơi nhé. Mai chúng ta sẽ lên bệnh viện.

- Vâng.

Cô tự cảm thấy rằng bản thân là một người ích kỷ, cô xử sự như vậy đến bao giờ. Cô có biết rằng có rất nhiều người đang đau khổ vì cô ?

Phương Anh ngồi trong phòng trái tim không nói nên lời, hình ảnh Tôn Dương Gia cứ xuất hiện trong đầu cô, nếu như anh biết cô và anh dường như không đến được với nhau thì hai năm qua anh đừng xuất hiện bên cô, dịu dàng ôn nhu với cô rồi bây giờ bỏ mặc cô, không quan tâm cô nữa.

Còn cô, cô thừa biết Thế Nam yêu thương mình nhưng tại sao cô cứ đắm đầu vào tình yêu không có lối ra như thế, là con gái đừng bao giờ yêu quá thiết tha một người đàn ông.

Sáng mai, do lệch múi giờ nên cô có chút khó ngủ.

- lát chúng ta sẽ lên bệnh viện. Em xuống ăn sáng nhé.

- Vâng.

Cô mỉm cười với Thế Nam.

Trong bàn ăn, cô ngồi cạnh anh nhưng đối diện với Dương Gia, cảm giác thật khó xử. Hôm qua đến giờ đều là cô tránh mặt anh, vì cảm giác nhìn anh làm cô đau nhói.

Ông Tôn Ninh nằm ngay giường bệnh, từ khi bị đột quỵ nhìn ông tiêu tụy đến khác lạ, ông đã già hơn trước rất nhiều. Hôm nay, ông sẽ nói hết sự thật, ông sợ đến một ngày ông sẽ không còn cơ hội để nói ra.

- Ba, mẹ.

Thế Nam bước vào. Cả cô và anh đều đi vào sau. Họ cúi đầu chào một cách lễ phép rồi im lặng ngồi ngay mép giường.

- Ta muốn gọi các con sang đây là ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với các con.

Trong phòng im ắng đến lạ thường.

- Công ty Tôn Thị không phải là của ta.

Chỉ duy nhất một câu nói làm cả bà Dương Thục và ba người ngạc nhiên.

- Ông Hoàng Thế Hiểu là bạn rất thân của ta, ta với ông ấy coi nhau như người bạn tri kỉ đến suốt cuộc đời này. Hai mươi hai năm trước ông ấy gặp nạn bởi một đám người lạ mặt, lúc đó nhìn ông ấy bị bắn mà ta không thể làm gì được, cảm giác ân hận đến suốt cuộc đời. Trước khi chết ông ấy chỉ duy nhất nói một câu rằng công ty và con trai, hãy bảo vệ nó. Ta sát nhập công ty Hoàng Thị vào Tôn Thị, lấy tên là Tôn Thị. Vợ ông ấy sinh được một đứa con trai và cũng qua đời. Ta đem đứa con trai ấy giao ột người cháu của ta nuôi hứa rằng sau khi người con trai ấy lớn sẽ đem công ty Hoàng thị bao năm gây dựng trả lại. Vì sợ người khác nghi ngờ nên ta đặt đứa con trai ấy họ Tôn, Tôn Dương Gia.

Tôn Ninh lấy hết hơi thở để nói rõ ràng.

- Sao ? Sao ạ ?

- Con đáng lẽ là họ Hoàng. Hoàng Dương Gia. Nhưng ta sợ con gặp nguy hiểm nên ta lấy con họ Tôn. Công ty Tôn Thị là có hế 70% của Hoàng Thị. Ta đưa con lên làm CEO là có lý do.

Chính bản thân của Thế Nam và cô cũng hết sức ngạc nhiên.

- Thế Nam, ta chỉ mong rằng hai con sau này sẽ yêu thương nhau, đừng đấu đá giành quyền với nhau, ta sống đến chừng này chỉ mong như thế.

Dương Gia từ khi sinh ra đều do bà Hồ Tuyết nuôi nấng, sống ở ngoại ô thành phố nên anh rất ít được chú ý, bà Hồ Tuyết coi Dương Gia là con trai ruột thịt của mình. Còn Tôn Ninh luôn bảo vệ đứa con trai duy nhất của Hoàng Thế Hiểu, dạy bảo nên người xây dựng công ty Hoàng thị.

- Phương Anh, ta cảm ơn con. Từ nhỏ con luôn lanh lợi làm ta rất thích, ta luôn mong rằng con sẽ trở thành con dâu của ta. Bây giờ ta đã gần đất xa trời, rốt cuộc ước nguyện cuối cùng của ta đã thực hiện được.

Mẹ anh ngồi im lặng không nói gì, đúng đây là ước nguyện cuối cùng của cuộc đời ông.

- Lễ cưới của tụi con sẽ được diễn ra cuối tuần sau. Con không làm lớn, chỉ ẩm cúng là đủ.

- Thế Nam, mẹ xin lỗi, con đám cưới mà ta không lo cho con được cái gì cả.

- Không sao đâu mẹ. Mẹ ở đây lo cho ba, chỉ mong rằng đám cưới của con sẽ có ba mẹ tham dự.

- Nếu được thì nhất định sẽ qua.

- Tôn Dương Gia, ta mong con sẽ ghi nhớ những lời ta nói.

- Bác, bao nhiêu năm qua là bác giữ và gây dựng công ty, con không dám nhận.

- Đó là mong nguyện của cha con.

- Sau bác là Thế Nam, công ty con không góp sức, con cũng không đủ năng lực để điều hành công ty. Sau khi con lên chức CEO, công ty không phát triển nhưng nhờ có Thế Nam, công ty luôn nổi trội vượt bậc.

- Dương Gia.

- Ba con chỉ nhờ bác giữ công ty, nhưng bác đã xây dựng nó lớn đến cỡ quốc tế, theo lẽ thường Thế Nam nên nhậm chức điều hành công ty. Con sẽ nhường 15% cổ phần lại cho Thế Nam, anh ấy lên làm CEO sẽ tốt hơn con rất nhiều.

Chính bản thân anh thấy rằng mình sẽ không xứng với chức vị này.

Mọi chuyện đã được rõ ràng, tuần sau là lễ cưới, mọi chuyện sẽ kết thúc. Chỉ mong rằng tình yêu này mau chóng dứt bỏ nó, nếu kéo dài chỉ đau khổ cho cả hai.

18. Chap 18

Cô và anh trở về nước, còn ông Tôn Ninh tình trạng sức khỏe đã khá hơn rất nhiều nhưng vẫn ở lại để điều trị thêm.

Ngồi trên xe trở về biệt thự, cô dựa đầu vào vai Thế Nam mà ngủ thiếp đi, anh cúi xuống nhìn cô, đã vài năm trôi qua, cô thực đã thay đổi rất nhiều. Bàn tay thô ráp vuốt nhẹ khuôn mặt cô, trong lòng không ngừng dâng lên những niềm đau xót.

- Thiếu gia tới rồi ạ.

- Suyt.

Anh làm hiệu im lặng, anh lái xe biết ý chạy nhanh xuống xe mở cửa, anh dịu dàng ôm Phương Anh vào trong nhà, do tác động nhẹ nên cô xoay người, đầu dựa vào ngực anh. Anh nhìn xuống, vì cô mà mỉm cười hạnh phúc.

Đặt cô ngay giường, bật điều hòa rồi đắp chăn cho cô, anh cứ nhìn mãi cô, không hề chớp mắt. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh và cô thân mật được với nhau như thế.

Căn phòng của cô, anh rất ít khi vào đây, đây cũng là lần đầu tiên anh ngồi trong đây lâu đến như vậy. Ngay bên giường cô có một cái tủ nhỏ, trên mặt tủ có một khung ảnh nhưng lại úp mặt xuống, bụi bám cũng có vẻ nhiều.

Anh tò mò cầm khung ảnh ấy lên, chỉ là một cái khung ảnh không, không dán ảnh, sau khung còn có hai chữ “ Quá Khứ ”.

- Cậu chủ có người kiếm ngài ạ ?

- Ừ tôi xuống liền.

Gác khung ảnh ấy, anh xoay người bước đi, dưới góc tủ có một tấm ảnh có vẻ đã rách từ rất lâu.

- Chào Tôn thiếu gia.

- Ừ.

- Đây là nhà thờ sẽ diễn ra đám cưới, còn đây là cách bố trí sắp xếp, còn đây là danh sách khách mời ngài coi được chưa ạ ?

- Đừng nên làm lớn, tiểu thư không thích đâu.

- Vâng.

Anh mỉm cười rồi chăm chú nhìn vào, chỉ còn 6 ngày nữa thôi là bắt đầu lễ cưới rồi, anh sẽ dùng cả cuộc đời này bảo vệ và che chở cho cô.

- Rồi có vẻ ổn.

- Vâng ạ, vậy tôi về đây ạ.

- Ừ.

Thế Nam như đang nhớ ra một cái gì đấy.

- Dì ơi.

Bà giúp việc chạy từ dưới nhà lên.

- Vâng cậu chủ.

- Phòng của tiểu thư có hay dọn dẹp không ạ ?

- Vâng có.

- Vậy sao tôi thấy tủ trắng cạnh giường cô ấy có vẻ rất nhiều bụi.

- Vâng cô ấy kêu tôi không cần dọn chỗ ấy.

- Ủ. Được rồi.

Anh cảm thấy có chút thắc mắc. Tủ trắng đầu giường ? Có gì mà không cần dọn dẹp chỗ đó sao ?

Đang suy nghĩ thấy cô đi xuống, tay xoa xoa đầu có vẻ cô đang mệt.

- Em dậy rồi sao ? Để anh kêu người chuẩn bị bữa tối cho em.

Cô nhìn anh, ánh mắt hoa hoa rồi dần dần cả người đổ ào về phía trước.

- Phương Anh.

Anh lao ra, như sợ rằng bông hoa như pha lê kia sẽ ngã xuống mà vỡ mất. Cô hoa mắt nhìn anh, rồi ngã người vào lòng anh mà bất tỉnh. Trán cô liên tục vã ra rất nhiều mồ hôi, tay lạnh đến mức run cóng.

- Dì ơi.

Anh gọi lớn, rồi ôm cô lên giường. Bà giúp việc chạy lên.

- Chuẩn bị dùm tôi chậu nước ấm, cô ấy bệnh rồi.

- Vâng ạ.

Nước ấm nhanh chóng mang lên, anh dùng bàn tay mình giặt khăn rồi lau nhẹ mồ hôi cho cô.

- Chắc tiểu thư bị cảm lạnh rồi ạ. Cần gọi bác sĩ tới không ạ?

- Ủ, gọi bác sĩ tới dùm tôi.

- Đừng ..

Cô giơ tay ra hiệu, từ xưa đến giờ cô ghét nhất là bác sĩ, cô không thích một chút nào.

- Mua thuốc là được rồi.

Đầu quay như chong chóng, nhưng tay chân run rẩy vì lạnh, trán vã mồ hôi đến ướt cả tóc mai.

- Vậy dì nấu dùm tôi một ít cháo và lấy thuốc dùm tôi.

Sau khi uống thuốc, Phương Anh nhẹ thiếp đi. Anh ngồi cạnh đắp chăn cho cô, nhẹ nhàng vuốt tóc.

Một góc ánh dưới tủ phản chiếu vào mắt anh, anh có chút tò mò cúi xuống nhặt nó lên. Rồi thân thể anh cứng đờ, trái tim như rơi vào không trung.

Trong anh Dương Gia đang ngồi trong phòng làm việc, chăm chú đọc văn kiện. Sau tấm ảnh dòng chữ cô ghi rằng “ Một tình yêu không lối thoát 29-10 ”

Bàn tay anh run run mở học kéo căn tủ, nơi đã phủ bụi dày đặc. Tất cả đều là của Dương Gia. Cuốn sổ tay nhỏ, cô ghi rằng “ Em cảm ơn anh đã xuất hiện bên cuộc đời em ”.

Thế Nam rơi tấm hình lẫn cuốn sổ, ánh mắt rơi vào tuyệt vọng. Bây giờ anh mới hiểu tại sao cô với Dương Gia giao tiếp với nhau có chút lạnh lùng. Trên giường hôn mê, cô chậm rãi nhìn anh. Ánh mắt rơi một giọt nước mắt như hạt thủy tinh.

Anh bản thân nhìn lên hướng cô thì chạm ánh mắt cô đầy lệ.

- Thế Nam.

Giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt anh, anh nhìn cô bằng ánh mắt vô định, đau khổ đến mức tê lương. Anh nhận ra anh không có quyền trách cứ cô, vì khi anh đi, anh đã nhờ Dương Gia chăm sóc cô, vì có Dương Gia nên cô đã vượt qua nỗi cô đơn sau hai năm dài.

Nghe giọng yếu ớt của cô gọi tên anh, trái tim anh lại đau xót đến vạn lần.

Cô nhìn anh, ánh mắt đầy làm anh xót xa đến rách trái tim bé nhỏ. Hai người vốn yêu nhau, tại sao anh không nhận ra mà còn tự nhiên xen ngang. Anh cứ tưởng rằng cô lạnh lùng với anh vì tức giận hẹn ước năm xưa, không ngờ rằng trong tim cô đã có hình bóng khác.

Thế Nam anh yêu cô sâu đậm như vậy, nhưng thật không may người đẩy đã đến trước anh.

- Anh có quyền trách mắng em.

Cô hôn mê, nhưng tận sâu trong tim cô vẫn đau đớn.

- Phương Anh, tại sao em không nói rằng em yêu Dương Gia ?

- Em không có quyền để nói. Tất cả là lỗi của em, không phải của Dương Gia.

Anh thấy cô một mực bảo vệ cậu ấy, anh tức giận đứng dậy lạnh lùng xoay lưng. Trong đây, khuôn mặt cô đã nhạt nhòa lệ, chẳng có bí mật nào là mãi mãi. Sự việc này sẽ có lúc anh biết.

- Dương Gia à ? Cậu ở đâu ? Chúng ta đi giải sầu không ?

Trong quán bar, hai người đàn ông có ngoại hình hoàn mỹ, ngồi cạnh nhau nhâm nhi ly rượu giải sầu.

- Có chuyện gì vậy ? Chú rể sắp cưới rồi mà bê bối vậy sao ?

Dương Gia bề ngoài lạnh lùng, nhưng tận sâu trong anh luôn có cảm giác bất rút.

- Dương Gia, cậu từng yêu ai thật lòng chưa ?

- Thật lòng sao ? Có vẻ rồi.

- Cậu yêu cô ấy nhiều không ?

- Rất nhiều, nhưng bây giờ đã chia tay.

- Tại sao lại chia tay ?

- Tại vì không hợp nhau, vì cách trở nên chia tay. Sao vậy hôm nay lại có hứng thú với chuyện của tôi vậy ?

- Không, hôm nay tâm trạng có chút không vui.

- Sao vậy ?

- Phương Anh ...

Nói đến hai từ này Dương Gia có chút biến đổi, nhưng chỉ thoáng qua nhưng Thế Nam đã bắt gặp. Trái tim anh lại nhói đau.

- Cô ấy lạnh lùng cự tuyệt tôi.

- Đừng nản, cố gắng lên là được.

- Có lẽ cô ấy đã có người khác trong trái tim.

Nghe tới đây, Dương Gia hoàn toàn gục ngã.

- Dần dần sẽ quên, anh phải cố gắng lên.

- Được.

- À, tôi chuẩn bị đi Pháp.

- Làm gì ?

- Thực hiện kế hoạch xây chi nhánh.

- Chẳng phải có người phụ trách rồi sao ?

- Người phụ trách nói gia đình có chuyện, nên tôi phải làm chủ.

- Còn ngày cưới ?

- Xin lỗi, tôi không thể dự được rồi. Vì lịch bay gấp nhất là sáng ngày hôm đây.

Không phải anh bận, mà là anh không muốn tham dự, anh không muốn nhìn người phụ nữ mà mình yêu nhất mãi mãi rời xa anh. Đợt này dự tính đi Pháp, có lẽ anh sẽ ở bên đây rất lâu, để quên đi mối tình dang dở nơi này.

Tình yêu tay ba, ai cũng có phần đau khổ. Nhưng đã nói tình yêu tay ba, thì người thứ ba luôn là người đau khổ nhất.

19. Chap 19 (Hoàn)

Tôn Thế Nam ngồi im lặng trong góc phòng, bây giờ anh phải làm sao ? Anh nhớ lại tấm ảnh anh cầm ngay tay, trái tim anh lại đau xót. Bây giờ anh phải làm sao ? Anh vì sự ích kỷ của bản thân mình mà giữ cô lại bên cạnh hay giúp cô cả đời này được hạnh phúc ?

Còn Phương Anh cũng không dám gặp anh, vì cô sợ bản thân cô đứng trước anh sẽ làm anh thêm lần chán ghét. Tối hôm nay, cô mang bộ váy trắng voan tới đầu gối, tóc đen dài xõa bay, ngồi ban công cô lẳng lẳng ngắm ban đêm, một ban đêm tĩnh mịch. Ngày mai là ngày cưới của cô.

Ông bà Tôn Ninh cũng rất tiếc khi không tham dự ngày trọng đại nhất cuộc đời của con trai mình, đám cưới ngày mai được đầu nhem cho báo chí, vì anh biết cô không thích khoe trương.

- Phương Anh.

Thế Nam đứng ngay cửa, nhìn cô bằng ánh mắt u sầu.

- Anh vào được không ?

- Vâng.

Cách cư xử của hai người khá lạnh nhạt. Thế Nam bước vào, đi tới ngồi cạnh cô.

Cô không nhìn anh, mà im lặng quan sát ra ban công, gió đêm bay phấp phới, tóc anh lẫn cô đều rối.

- Phương Anh, em sẽ không hận anh chứ ?

Cô nghe câu hỏi, im lặng một chút rồi trả lời.

- Em sẽ không hận anh. Vì em không có quyền để hận anh.

- Tại sao em lại từ bỏ ?

- Mọi quan hệ đầy căn bản đã không được bắt đầu.

- Nhìn em đau khổ, anh đã thông hận bản thân mình.

- Trong chuyện này, chúng ta không phải là người có lỗi.

Cô xoay sang nhìn anh, với ánh mắt buồn bã. Thực sự bây giờ, Thế Nam không còn là một người đàn ông lạnh lùng trên thương trường, mà cũng không phải người đàn ông được bao người mến mộ, mà là một kẻ đáng thương trong tình yêu.

- Người sai là em, và người thừa là anh ấy, nên anh đừng trách cứ bản thân mình. Em chỉ mong rằng, anh đừng chán ghét bản thân em.

Phương Anh là một kẻ ích kỷ, bề ngoài cô xinh đẹp, rất có tài năng nhưng là một kẻ thích độc chiếm, cô đã yêu ai thì không thể mở cửa trái tim dành cho người khác, làm cho trái tim người khác dầy xéo như thế nào. Trên thế giới, không có ai là hoàn hảo, khuyết điểm lớn nhất của bản thân cô là ích kỷ trong tình yêu.

- Anh sẽ không chán ghét em, anh yêu em. Nhưng sự lạnh nhạt này liệu chúng ta phải kéo dài trong bao lâu ?

- Không, nó sẽ kết thúc. Kết thúc rất nhanh, vì em đã sai.

- Phương Anh, nếu anh có làm gì sai thì mong em hãy tha lỗi. Anh làm chỉ muốn một điều rằng em hạnh phúc.

- Được.

Cô mỉm cười với anh, nụ cười đầu tiên anh thấy kể từ ngày hai gia đình nói cô và anh sau này sẽ lấy nhau. Cùng lúc đó, trên khuôn mặt cô nụ cười xinh đẹp chảy một dòng lệ.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương, rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Nụ hôn chứa đầy sự ngọt ngào và yêu thương anh dành cho cô, kèm theo sự chua chát của nước mắt cô vừa rơi xuống. Anh ôm lấy gáy cô, hôn rất lâu, như thể hiện rằng anh yêu cô dường nào.

Ngày mai, Phương Anh mang trong người bộ váy cưới xinh đẹp, khăn voan dài kèm theo vương miện sang trọng, trên tay cầm một bó hoa hồng đỏ là loài hoa cô thích nhất. Sau khi trang điểm xong xuôi, cô im lặng ngồi trong phòng chờ, im lặng nhìn chiếc vòng cổ hạt pha lê xanh, là sợi dây chính tay Dương Gia tặng và đeo cho cô.

“ Cạch ” Tiếng mở cửa làm cô có chút xao tâm. Mẹ cô bước vào, như đã biết trước một điều gì đấy, bà đã khóc.

- Mẹ.

Bà đi tới ôm con gái.

- Phương Anh, cho dù sau này ai nói thế nào mong con sẽ được hạnh phúc.

- Mẹ, sao vậy ?

- Ta quá vui mừng cho con thôi.

Hôm nay, Dương Gia đã đứng trước nhà thờ nơi diễn ra lễ cưới của cô và anh, anh xót lòng quay lưng đi, hôm nay cũng là ngày anh đi Pháp, đi một thời gian dài và có lẽ sẽ ít quay về đây. Ngồi trong sân bay, anh chỉ im lặng, còn ba mươi phút nữa lễ cưới bắt đầu, người con gái anh không nên yêu sẽ chính thức rời xa anh.

Sau khi mẹ đi thì Thế Nam bước vào, nhìn cô mỉm cười chua xót rồi nắm tay cô đi.

- Đi đâu vậy ?

Rốt bó bông chưa kịp nhặt. Thì anh đã kéo cô đi.

- Thế Nam.

Anh kéo cô ra xe, đóng cửa rồi chạy đi.

- Thế Nam sao vậy ?

Thế Nam ngậm ngùi chua xót.

- Lát nữa em sẽ biết.

Trong căn phòng trắng kem, bó hoa hồng đỏ tươi rớt dưới ghế. Cô dâu biến mất.

Xe chạy rất nhanh trên đường quốc lộ, làm cho cô sợ hãi.

- Thế Nam.

Cô chỉ biết kêu tên anh.

- Đường này vào sân bay mà. Anh muốn đi đâu sao ?

Xe thắng gấp ngay trước sân bay, anh quay sang nhìn cô.

- Hôm nay Dương Gia sẽ đi Pháp.

Cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi.

- Hãy giữ cậu ấy lại rằng và nói em còn yêu cậu ấy.

- Hôm nay là ngày cưới của chúng ta.
- Không, lễ cưới ấy sẽ không diễn ra, mọi trách nhiệm anh sẽ chịu. Em hãy đi giữ cậu ấy lại.
- Thế Nam, em không làm thế.

Phương Anh mới nhận ra vấn đề, kiên quyết nhìn anh.

- Phương Anh, anh đã nói bằng mọi cách anh sẽ làm em hạnh phúc. Cuộc hôn nhân đáng lẽ nên không có. Dương Gia sẽ là người làm em hạnh phúc nhất cuộc đời này.
- Thế Nam, tất cả kết thúc rồi.
- Không, anh không muốn yêu em nữa, thật ra anh hết yêu em rồi. Em hãy đi giữ hạnh phúc lại đi, đừng để nó bay mất.

Nước mắt chảy dài, cô nhìn anh.

- Đi đi.

Anh đẩy cô ra xe.

- Em sẽ quay lại tìm anh.

Cô chồm người qua đặt lên môi anh một nụ hôn, rồi mở cửa xe bỏ đi. Anh nhìn bóng lưng cô rồi mỉm cười.

- Đồ ngốc, vẫn là yếu đuối như thế. Sau này hạnh phúc nhé.

Khăn voan trắng rơi xuống lẫn cả vương miện nhưng cô không nhặt, cầm váy cưới đi khắp sân bay. Cảnh tượng khăn trắng rớt cộng nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt, làm ra một khung cảnh thật bi thương.

Tất cả mọi người ở sân bay đều nhìn cô, nhưng cô không quan tâm, ánh mắt vẫn mãi đang tìm kiếm một người.

- Dương Gia.

Cô túm tay một người, người đẩy quay lại nhưng cô nhận ra mình đã nhận lầm.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Cô quay cuồng khắp sân bay.

- Anh đã đi rồi sao.

Cô vẫn khóc, vẫn chạy, tìm kiếm trong vô vọng. Chạy cho đến khi kiệt sức, chạy cho đến khi giày không mang kịp. Bỗng một hình ảnh xuất hiện trước mặt cô, nước mắt đã chảy dài khắp khuôn mặt kia.

Dương Gia tay kéo vali, tay cầm passport, người anh như đứng hình cả hình ảnh phía trước. Cô vui mừng chạy nhanh tới, vươn tay ôm lấy anh. Dương Gia sững người, tay buông tất cả mọi thứ.

- Anh đi đâu ?

Cô ôm siết lấy vai anh, như nói rằng anh không được đi đâu cả. Áo sơ mi của anh cũng đã bị thấm ướt bởi nước mắt của cô.

- Phương Anh.

- Đừng đi, xin anh đừng rời bỏ em. Em không rời bỏ được anh.

Dương Gia đau lòng ôm lấy cô.

Cô buông anh ra, lau nước mắt, nghẹn ngào nhìn anh.

- Làm bạn trai của em suốt đời anh nhé.

Đó là câu nói cô nhớ nhất, câu nói của anh đã làm trái tim cô xao xuyến biết bao lần.

- Không, anh không muốn làm bạn trai em. Anh muốn làm người bảo vệ bên cạnh em suốt cuộc đời.

Anh ôm cô, ngọt ngào và đau xót dâng lên liên tục.

Một lát sau, anh hủy bỏ chuyến bay, đưa cô ra xe.

- Giày đâu.

- Vì kiếm anh, em đã không kịp mang lại nó khi rút ra.

- Ngốc ă.

- Nếu quay lại mang nó chắc chắn lúc đó em sẽ trễ và mãi mãi mất anh.

Dương Gia đã được nghe cô kể lại tất cả, anh chỉ mỉm cười chua xót và ôm lấy cô.

Chính Thế Nam hôm nay sẽ bay sang Mỹ, ngồi trên máy bay anh, anh mỉm cười vì đã làm được một chuyện tốt, anh thầm cầu nguyện cô sẽ hạnh phúc suốt đời.

Tối hôm đó, cô cứ ngồi ôm mãi Dương Gia, cô sợ rằng anh sẽ biến mất. Anh bật cười vì cái sự con nít này.

- Phương Anh, ngày xưa anh biết em thích anh.

- Thật sao ?

Cô giật mình.

- Ừ.

- Tại sao anh lại làm lơ.

- Vì chọc em như thế rất vui.

- Quá đáng.

- Hôm nay cũng chính miệng nhỏ em giữ anh lại còn nói anh làm bạn trai em. Nếu lúc đó, anh từ chối là em sẽ què một cục đấy nhé.

- Em biết anh sẽ không từ chối.

- Anh chưa trả lời nhé. E hèm, cô Phương Anh, tôi từ chối lời tỏ tình của cô.

- Đây anh dám sao ?

Cô buông anh, chu mỏ phẫn nộ, tay không ngừng đánh anh. Anh nắm lấy bàn tay nhẹ nhàng đẩy người cô, đặt lên môi cô một nụ hôn, cô vùng vẫy trợn mắt nhìn anh, nhưng rất nhanh đã giữ cô lại.

Trong chuyện tình yêu tay ba, tất nhiên phải có một người chịu đau khổ. Thế Nam đã chấp nhận rời xa cô để cô hạnh phúc bên người mình yêu. Điều đó là điều cuối cùng anh có thể làm cô hạnh phúc nhất.

- Hết -

[Còn một ngoại truyện]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-ban-trai-to-mot-ngay-nhe>